

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2011

Liahona

**Latinamerikanske
pionerer, s. 16**

Valg af livsbane, s. 42

**Det skriftsted, som
ændrede alt, s. 50**

Oksen og templet, s. 68

Zions ungdom, af Miroslava Menssen-Bezakova

Mange sidste dages hellige rejste vestpå til Saltsødalen i midten af det 19. århundrede. Mange år før, den 1. august 1831, havde profeten Joseph Smith talt til de hellige i Missouri og indgydt dem håb for fremtiden i Missouri og deres kommende vandring vestpå.

I en åbenbaring til profeten sagde Herren:

»For efter megen modgang kommer velsignelserne. Derfor skal

den dag komme, da I skal blive kronet med megen herlighed; timen er endnu ikke inde, men er nær for hånden.

Husk dette, som jeg fortæller jer på forhånd, så I kan lægge jer det på sinde og tage imod det, der skal følge efter» (LEP 58:4-5).

Her ser vi nogle af dem, der forblev trofaste, og de repræsenterer alle, som gik fremad i tro for at opbygge Zion.

BUDSKABER

4 Det Første Præsidentskabs budskab: Broder, jeg er forpligtet

Præsident Dieter F. Uchtdorf

7 Besøgsbudskabet: Kom til templet og gør krav på dine velsignelser

ARTIKLER

16 Mi Vida, Mi Historia

Ni latinamerikanske sidste dages helliges beretninger om tro og konvertering.

22 Tro til at modtage kaldelsen

Ældste Jeffrey R. Holland

Den overbevisning, som fik pionererne til at bosætte sig i øde områder, kan inspirere os til at yde det bedste, vi formår, i Herrens tjeneste.

29 »Som jeg har elsket jer«

Barbara Thompson

To egenskaber kendetegner os som Jesu Kristi disciple.

32 Troens øer: En historie om flid

Adam C. Olson

Familien Coilas flydende ø er et fysisk udtryk for det, som de stræber efter at skabe åndeligt for deres familie.

36 Ingen frygt for vandet

Adam C. Olson

Joseph var bange for at komme under vandet til sin dåb. Men hans familie hjalp ham med at overvinde frygten.

FASTE ARTIKLER

8 Små og enkle ting

10 Vi taler om Kristus: Drik inderligt af livets vand

Matthew Heaps

12 Det tror vi: Arbejde er et evigt princip

14 Tjeneste i Kirken: Kaldet af Gud

Ramona Dutton

15 Vores hjem og familie: En kærlig mors livsmission

Peiholani Kauvaka

38 Sidste dages hellige røster

75 Kirkenyt

79 Forslag til familieaften

80 Til vi ses: I år er det ukrudt – ryk det op!

Mont Poulsen

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Mark J. Davis.
Bagsiden: Foto: Kent Miles.

- 42 De talte til os: Kom i gang**
 Ældste Von G. Keetch
En beretning om brandmænd på et bjerg kan lære os noget om at modtage inspiration.

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer.
 Vink: Lad vognene rulle!

- 46 Lige til sagen**
- 48 Plakat: Sladder**
- 49 Kun for unge**
- 50 Sådan ved jeg det: Svaret i vers 8**
 Angelica Nelson
- 52 Vores dyrebare pionerarv**
 Præsident Thomas S. Monson
Vi kan lære meget af vore tidlige pionerforfædre.
- 54 Gensidig hjælp i Indien**
 Ældste og søster Carol Kewish
Unge og unge voksne var med til at lindre lidelserne blandt dem, der blev ramt af oversvømmelser i det sydlige Indien.
- 56 Fra missionsmarken: Den enes skrald er den andens skat**
 Andrej Bozhenov
- 58 Bare svøm videre**
Hvordan tacklede en af New Zealands bedste unge svømmere sin fars uventede død?

- 61 Særlige vidner: Hvorfor er det vigtigt at tjene andre?**
 Ældste Dallin H. Oaks
- 62 Leder dig hjem**
 Præsident Henry B. Eyring
Vor kærlige himmelske Fader har anbragt retningsfolk langs vejen, så de kan hjælpe os tilbage til ham igen.
- 64 Få Primary hjem: Templet er et Guds hus**
 JoAnn Child og Cristina Franco
- 66 Pionerdag i Tahiti**
 Maria T. Moody
Se hvordan tahitianske børn fejrer pionerdag.
- 67 Vores side**
- 68 Kaldelsen**
 Corine Pugh
Isaac, Taurus og templet i Nauvoo.
- 70 Til mindre børn**
- 74 Fokuskort fra konferencen**

58

JULI 2011, ÅRGANG 160, NR. 7
LIAHONA 09687 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun.,
Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirke,
Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Collette Nebeker Aune, Howard G.
Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona,
Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk,
fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.
Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

July 2011 Vol. 160 No. 7. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

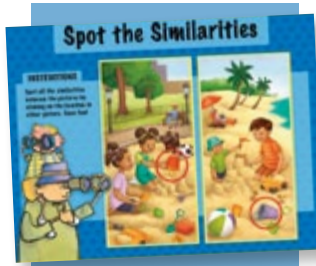
Familien Coila bor på en flydende ø i
Titicaca-søen. Øen er fremstillet af strå –
at vedligeholde den er en lektion i flid
(se s. 32). Se andre fotografier på [www
.liahona.lds.org](http://www.liahona.lds.org).

FOR DE UNGE

12-årige Monica Saili er en af de bedste
svømmere i New Zealand. Da hendes far
ganske uventet døde, erfarede hun, at
»vanskeligheder kan gøre os stærkere.
Man skal bare blive ved med at svømme«
(se s. 58). Se flere fotografier på [www
.liahona.lds.org](http://www.liahona.lds.org).

FOR BØRN

Du kan finde børneaktiviteter på [www
.liahona.lds.org](http://www.liahona.lds.org).

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på [www
.languages.lds.org](http://www.languages.lds.org).

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Arbejde, 12, 32

Dåb, 36, 46

Familien, 15, 32, 39, 58, 67, 70

Faste, 9

Forpligtelse, 4, 22, 50, 58

Helligånden, 42, 47

Hjælpeforeningen, 7

Inspiration, 42

Jesus Kristus, 10, 29

Kaldelser, 14, 68

Kirkens historie, 9

Konvertering, 16, 40

Kærlighed, 29

Lydighed, 22, 58, 80

Medier, 47

Mild barmhjertighed, 41

Missionering, 56

Moderskab, 15

Mormons Bog, 38, 49, 56

Opstandelse, 39

Pionerer, 22, 40, 52, 66

Sladder, 48

Studium af skrifterne, 50

Templer, 8, 64, 67, 70

Tjeneste, 29, 54, 61, 62, 68

Tro, 22, 32

Vidnesbyrd, 16, 38, 50

BRODER, jeg er forpligtet

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

To små brødre stod oppe på en lille skrænt med udsigt over det spejlblanke vand i en blå sø. Det var et populært udspringssted, og brødrene havde ofte talt om at springe ud derfra – sådan som de havde set andre gøre det.

Selv om de begge havde lyst til at tage springet, ville ingen af dem springe først. Skrænten var ikke særlig høj, men for de to små brødre syntes afstanden at øges, hver gang de lænede sig frem – og deres mod svandt hurtigt.

Til sidst satte den ene bror foden ud på kanten af skrænten og bevægede sig fremad. Lige i det øjeblik hviskede hans bror: »Vi kunne også vente til næste sommer.«

Men den første bror var allerede drevet frem af sin hurtige bevægelse. »Bror,« svarede han, »jeg er forpligtet!«

Han plaskede ned i vandet og dukkede hurtigt op igen med et triumferende råb. Den anden bror fulgte straks efter. Bagefter lo de begge ad den første drengs sidste ord, inden han kastede sig ud i vandet: »Bror, jeg er forpligtet.«

Forpligtelse minder lidt om at kaste sig ud i vandet. Enten har man forpligtet sig, eller også har man ikke. Enten bevæger man sig fremad, eller også står man stille. Der er ikke nogen middelvej. Vi støder alle på beslutninger, som påvirker resten af vores liv. Som medlemmer af Kirken må vi spørge os selv: »Springer jeg i, eller bliver jeg bare stående på kanten? Træder jeg ud i det, eller tjekker jeg bare vandtemperaturen med tærerne?«

Nogle synder begås, fordi vi handler forkert; andre

synder begås, fordi vi slet ikke handler. Hvis man kun er en smule forpligtet, kan det føre til frustrationer, tristhed og skyldfølelse. Det bør ikke gælde os, for vi er et pagtsfolk. Vi indgår pagter med Herren, når vi bliver døbt, og når vi træder ind i Herrens hus. Mænd indgår pagter med Herren, når de ordineres til præstedømmet. Intet kan være vigtigere end at efterleve de pagter, som vi indgår med Herren. Lad os huske på Rakels og Leas svar til Jakob i Det Gamle Testamente. Det var enkelt og ligetil og udtrykte deres forpligtelse: »Gør blot alt, hvad Gud har sagt til dig« (1 Mos 31:16).

De, der kun er en smule forpligtet, kan kun forvente at få en smule vidnesbyrd, glæde og fred. Himlens vinduer er kun en smule åbne for dem. Ville det ikke være tåbeligt at tænke: »Jeg forpligter mig 50 % nu, men når Kristus viser sig ved sit andet komme, så forpligter jeg med 100 %?«

Forpligtelsen over for vores pagt med Herren er frugten af vores omvendelse. Forpligtelse over for Frelseren og hans kirke opbygger vores karakter og styrker vores ånd, så Kristus, når vi møder ham, vil omfavne os og sige: »Godt, du gode og tro tjener« (Matt 25:21).

Der er forskel på hensigt og handling. De, der kun har til hensigt at forpligte sig, kan hele tiden finde undskyldninger. De, der virkelig forpligter sig, ser på deres udfordringer og siger til sig selv: »Ja, det ville være en god grund til at udskyde det hele, men jeg har indgået en pagt, så jeg gør det, jeg har forpligtet mig til.« De ransager skrifterne og stræber oprigtigt efter deres himmelske Faders vejledning. De tager imod og opfylder kaldelser i Kirken. De

overværer deres møder. De udfører deres hjemme- eller besøgsundervisning.

Et tysk ordsprog siger: »Løfter er som fuldmånen. Hvis de ikke straks indfries, svinder de dag for dag.« Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi forpligtet os til at vandre ad disciplens vej. Vi har forpligtet os til at følge vor Frelseres eksempel. Forestil jer, hvordan verden bliver velsignet og forandret, når alle medlemmer af Herrens kirke lever op til deres potentiale – når de er omvendt helt ind i sjælen og har forpligtet sig til at opbygge Guds rige.

På en måde står vi alle på afgørelsens rand højt oppe og skuer ud over vandet. Det er min bøn, at vi må have tro, gå fremad, og modigt se vores frygt og tvivl i øjnene og sige til os selv: »Jeg er forpligtet!« ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

»En måde at få eleverne til at forstå evangeliets principper på er ved at lade dem tegne billeder. Når de tegner, får de mulighed for at udforske og udtrykke deres forståelse af og følelser for evangeliske beretninger og principper« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 182). Overvej at læse artiklen, drøft principperne om forpligtelse mod evangeliet og derefter bede dem, der har lyst til det, om at tegne et billede af en evangelisk aktivitet, der udtrykker forpligtelse. Yngre børn har måske brug for forslag til, hvad de kan tegne.

UNGE

Alt, hvad jeg kan give

Alyssa Hansen

Jeg var bekymret for, hvordan jeg kunne betale for alt det, som jeg havde lyst til at gøre i sommerferien: Klasser, workshops, sommerlejr og så videre. Jeg havde det, som om jeg skulle bryde i gråd. Så kom jeg i tanker om alt det, som jeg havde lært om at udvise tillid og tro på Herren. Jeg besluttede mig for at lægge beslutningen i Herrens hænder og stole på, at hvis det var hans vilje, ville han sørge for en udvej.

Ikke så længe efter fandt min mor

en uindløst check fra et arbejde, jeg havde haft tidligere det år, og dagen efter modtog jeg en mindre kontant præmie med posten for en andenplads i en konkurrence. Det var et stort vidnesbyrd for mig om, at Gud lever, at han elsker mig og har omsorg for mig og sørger for mig.

Jeg følte stor taknemlighed over for min himmelske Fader og Frelseren. Det følte, som om mit hjerte skulle bryde af glæde! Jeg længtes efter at vise, hvor taknemlig jeg var,

at prise Gud, så godt jeg formåede og at fortælle om den følelse. Andre har gjort det ved at komponere en sang, skrive et digt eller male et billede, men jeg følte mig ikke i stand til at gøre nogen af delene. Jeg indså, at det eneste, jeg kunne give, som ville være en passende lovprisning, var i mit liv – at være »et forbillede for de troende« (Tim 4:12), at give mit liv til Kristus. Det er alt, hvad han beder om, og det er alt, hvad jeg kan give.

BØRN

Er du forpligtet?

Når vi har lovet at følge Jesus Kristus, gør vi det rette uden at komme med undskyldninger.

Disse fire børn hjælper deres primaryklasse med at rydde op på en lokal legeplads. Hvilket af børnene ser ikke forpligtet ud? Hvorfor ikke? Hvordan viser de andre deres forpligtelse?

Sæt en ring om fem ting, som kan hjælpe dette barn med at deltage i tjenesteaktiviteten sammen med de andre. Kan du finde en rive, en pensel, en stige, en spand og en skovl?

Kom til templet og gør krav på dine velsignelser

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Søstre, vi er rigt velsignet. Frelseren er denne kirkes overhoved. Vi ledes af levende profeter. Vi har de hellige skrifter. Og vi har mange hellige templer over hele verden, hvor vi kan modtage de ordinancer, som er nødvendige for at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Først tager vi til templet på egne vegne. »Hovedformålet med templet,« forklarede ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »er at sørge for de ordinancer, som er nødvendige for vores ophøjelse i det celestiale rige. Templets ordinancer leder os til vor Frelser og giver os de velsignelser, som skænkes os takket være Jesu Kristi forsoning. Templerne er de største universiteter for højere lærdom, som vi kender, for de giver os kundskab og visdom om verdens skabelse. Begavelsesinstruktionerne vejleder os i, hvordan vi skal leve vores liv her i dødeligheden ... Ordinancen består af en række instruktioner om, hvordan vi bør leve samt pagter, som vi indgår, om at leve retskaffent ved at følge vor Frelser.«¹

Men vores tempeltjeneste stopper ikke her. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Her vil du som stedfortræder for en, som er gået på den anden side af sløret, få repeteret de pagter, som du selv har indgået. Du får styrket indtrykket af de store, åndelige velsignelser, som forbindes med Herrens hus ... De velsignelser, som du kan gøre krav på i det hellige tempel er centreret i pagterne og ordinancerne.«²

Kom til templet og vend tilbage igen. Når vi indgår og efterlever tempelpagter, bliver vi holdt på den kurs, der fører til den største af alle velsignelser – evigt liv.

Barbara Thompson, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Fra skrifterne

Es 2:3; 1 Kor 11:11; Åb 7:13-15; L&P 109

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvilke oplevelser kan jeg fortælle om for at styrke dem, som jeg besøger, i deres beslutning om at »komme til templet«?
2. Hvordan kan jeg personligt gøre krav på templets velsignelser?

Du kan læse mere på www.relief.society.lds.org.

Fra vores historie

Profeten Joseph talte ofte til søstrene i Hjælpeforeningen ved deres møder. Da templet i Nauvoo var under opførelse, instruerede profeten søstrene i læren om templet, så de blev beredt til at modtage yderligere kundskab gennem templets ordinancer. I 1842 sagde han til Mercy Fielding Thompson, at begavelsen »fører dig ud af mørket og ind i et vidunderligt lys.«³

Det anslås, at 6000 sidste dages hellige modtog deres tempelordinancer, inden udvandringen fra Nauvoo. Præsident Brigham Young (1801-1877) sagde: »Den længsel, som de hellige har vist efter at modtage tempelordinancerne, og den længsel, som vi har haft efter at betjene dem, har været af en sådan art, at jeg helt har hengivet mig til Herrens arbejde i templet nat og dag uden mere end fire timers søvn i gennemsnit i døgnnet, og jeg tog kun hjem én gang om ugen.«⁴ Tempelordinancernes styrke og kraft opbyggede de hellige, da de forlod deres by og deres tempel for at rejse ud i ukendte.

NOTER

1. Robert D. Hales, »Templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2009, s. 14.
2. Boyd K. Packer, *The Holy Temple*, 1980, s. 170, 171.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 410.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 299.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

FOKUS PÅ TEMPLET

Templet i Vancouver i British Columbia

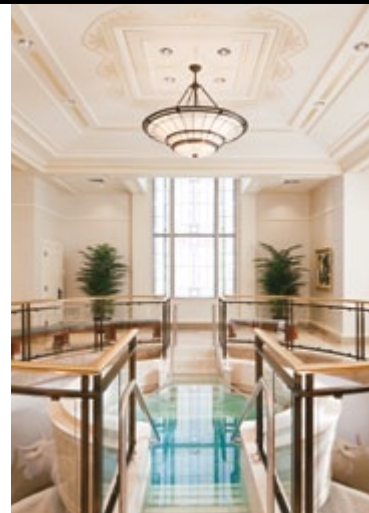
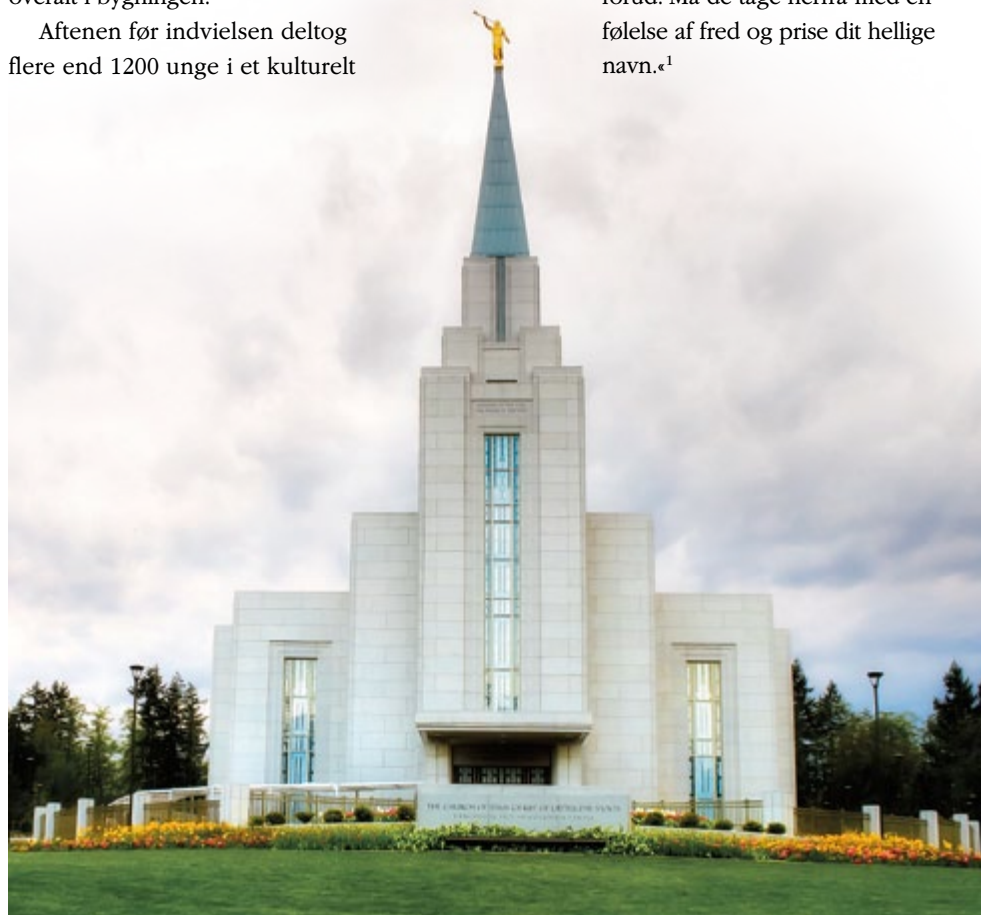
Den 2. maj 2010 blev templet i Vancouver i den canadiske provins British Columbia indviet som denne uddelings 131. tempel. Templet er på 2.617 m² og rummer et dåbslokalet, et celestiale værelse, to begavelsesværelser og to beseglingsværelser. Indvendigt er der anvendt farver i nuancerne grøn, lyseblå og gylden som en hyldest til skovene, havet og himlen i det nordvestlige Stillehavsområde. British Columbias nationalblomst, kornel, skildres i malerier og stoffer overalt i bygningen.

Aftenen før indvielsen deltog flere end 1200 unge i et kulturelt

arrangement. Forestillingen, som hed »Et lys for verden«, skildrede Canadas historie og folk. Ved indledningen af arrangementet ændrede præsident Monson indledningssalmen til Canadas nationalsang med ordene: »Vi er her for at nyde Canada sammen med jer.«

I indvielsesbønnen sagde præsident Monson: »Må alle, som træder indenfor, have rene hænder og et rent hjerte. Må deres tro øges, når de virker her for dem, der er gået forud. Må de tage herfra med en følelse af fred og prise dit hellige navn.«¹

Fra oven: Et glimt af dåbslokalet, nærbillede af udsmykningen og det celestiale værelse i templet i Vancouver i British Columbia.

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Dedicatory Prayer«, ldschurchtemples.com/vancouver/prayer.

Fastedagbog

Jeg havde svært ved at faste – indtil jeg begyndte at føre fastedagbog. Inden jeg påbegynder hver faste, noterer jeg en bestemt hensigt med min faste. For eksempel kan jeg skrive: »Da jeg er så nervøs for min nye kaldelse som vejleder for bikubepigerne, faster og beder jeg om, at Herren vil velsigne mig, at jeg må være rolig, selvsikker og fattet i morgen, når jeg skal fremføre min første lektion.«

Under hele min faste noterer jeg relevante oplevelser, der kommer for dagen; tanker, følelser og indtryk, som kommer til mig, samt skriftstedshenvisninger, der har særlig betydning for hensigten med min faste.

Når jeg fortæller min himmelske Fader om mine ønsker, velsigner han mig ofte på måder, som jeg ikke havde forestillet mig. Det, der ellers kunne synes som tilfældige tildragelser i mit liv, knyttes tydeligt sammen, når jeg skriver dem ned og ser, hvordan de alle bidrager til min vækst og udvikling. Siden 1996, hvor jeg begyndte at føre fastedagbog, har jeg set, hvordan min himmelske Fader har velsignet mig. Jeg vidner om den enestående åndelige kraft, som ligger i faste og bøn, og jeg betragter fasten som en mulighed for »glæde og bøn« (L&P 59:14).

Renee Harding, North Carolina i USA

Mary Fielding Smith

Mary Fielding Smith, en trofast sidste dages hellig kvinde, var efterladt med flere små børn, da hendes mand sad fængslet i Liberty i vinteren 1838-1839. Pøbelbander hærgede hendes hjem, og hendes søn var tæt på at blive slået ihjel under angrebet. Mary, der var Hyrum Smiths hustru, blev enke, da hendes mand blev myrdet i fængslet i Carthage den 27. juni 1844. Hun og Emma Smith udholdt mange trængsler sammen med deres mænd, Hyrum og Joseph Smith. I dag beundres Mary som en af de mest ukuelige pionerer i Kirkens tidlige tid.

Mary blev gift med Hyrum Smith den 24. december 1837. Hyrums første kone, Jerusha, døde i barsels seng, og Mary tog Hyrums små børn til sig som sine egne. Hyrum og Mary fik også to børn sammen, hvoraf den ene var Joseph F. Smith, som senere blev Kirkens sjette præsident.

Da de hellige forlod Nauvoo og vandrede til Saltsødalen efter mordet på Joseph og Hyrum, besluttede Mary, at hun også ville foretage rejsen. Hun og hendes familie blev tilknyttet et kompagni, og kompagniets anfører sagde, at hun ville blive en byrde for de andre og derfor ikke burde foretage den krævende rejse. Mary svarede: »Jeg kommer før dig til dalen, og jeg beder ikke dig om hjælp.«¹ Rejsen viste sig at blive vanskelig, men hun ankom til Salt Lake City med sin familie den 23. september 1848, dagen før den anfører, som havde tvivlet på hende.

Mary Fielding Smith forblev trofast hele sit liv. Hun betalte sin tiende, selv når hun var fattig. Da nogen sagde, at hun ikke skulle

Øverst: Mary Fielding Smith krydser prærien. Herover: Joseph F. Smith med familie i Mary Fielding Smiths hjem i Salt Lake City omkring 1910.

give en tiendedel af de kartofler, som hun havde dyrket det år, svarede hun: »Du burde skamme dig. Vil du nægte mig en velsignelse? ... Jeg betaler ikke alene min tiende, fordi det er Guds lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse ved at gøre det.«² Hun byggede sig en gård i Saltsødalen og underviste sine børn i evangeliet. Præsident Joseph F. Smith sagde senere: »Hun lærte mig ære, dyd, trofasthed og pålidelighed over for Guds rige, og hun lærte mig det ikke kun ved ord, men også ved sit eksempel.«³

NOTER

1. Se Don Cecil Corbett, *Mary Fielding Smith: Daughter of Britain*, 1966, s. 228.
2. Mary Fielding Smith, citeret af Joseph F. Smith, i Conference Report, apr. 1900, s. 48.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith* 1998, s. 36.

HAN ER DET LEVENDE VAND

»Ønsker I at drikke af dette levende vand, der omtales i Joh 4:14, og opleve denne guddommelige kilde vælte op i jer med vand til evigt liv?

Så skal I ikke frygte. Udøv tro af hele jeres hjerte. Opbyg en urokkelig tro på Guds Søn. Lad jeres hjerte række ud i oprigtig bøn. Fyld jeres sind med kundskab om ham. Opgiv jeres svagheder. Gå fremad i hellighed og i overensstemmelse med befalingerne.

Drik inderligt af Jesu Kristi evangeliums levende vand.«

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Et liv i overflod«, Liahona, maj 2006, s. 100.

DRIK INDERLIGT AF livets vand

»Den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste« (Joh 4:14).

Matthew Heaps

Velfærd

Mit job fører mig rundt til samfund over hele verden, hvor folk ikke har adgang til rent drikkevand. Vores firma samarbejder med de lokale embedsmænd og indbyggere om at fremskaffe bæredygtige kilder med rent, livgivende drikkevand, såsom brønde, kilder eller regnvandsbeholdere.

Disse drikkevandsprojekter er i høj grad med til at forbedre livskvaliteten. Sundheden forbedres også, fordi rent drikkevand sætter en stopper for smitte i form af tyfus, kolera og andre vandbårne sygdomme. Økonomien forbedres også, fordi forældre og børn, der tidligere skulle bruge deres tid på at hente vand, nu kan søge arbejde og uddannelse. Selv i samfund med adskillige, omfattende problemer siger folk altid, at rent drikkevand er det, de allerhelst ville have.

Frelseren tilbragte sin jordiske tjenestegerning på en tid og et sted, hvor folk fik deres vand fra brønde. Da han underviste kvinden ved brønden med ordene: »Den, der drikker af det vand, jeg vil give ham,

skal aldrig i evighed tørste« (Joh 4:14), lærte han os da også, at hans evangelium – bestandigt – sørger for vores mest grundlæggende behov? Det tror jeg.

Jeg vil altid være taknemlig for den kvinde i Kenya i Afrika, som lærte mig en lektie i villighed til at arbejde for at få vand. Jeg mødte hende ved en indvielsesfest, da vi havde installeret en brønd i hendes lokalsamfund. Med taknemlighed i stemmen fortalte hun mig, at den nye brønd ville mindske hendes daglige 14 km vandring efter vand til blot 1,6 km. Hun glædede sig over de muligheder, som hun nu fik.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvordan jeg ville have det, hvis jeg skulle gå 1,6 km efter vand. Det gjorde indtryk på mig, at hun satte alt – fra huslige pligter til havearbejde – i bero, mens hun foretog sin vandring efter vand. Hun vidste, at hun ikke kunne udføre de andre opgaver uden vand. Jeg tænkte på, hvor tung hendes byrde måtte være. Det kræver styrke og udholdenhed

Frelseren sagde: »Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:14).

at bære vand. Men for sin families skyld var hun villig til at vandre 14 km hver dag for at hente det.

Jeg spekulerer på, om vi, der får vand fra en hane i vores hjem, til tider regner med at komme til Kristus med samme lethed, som vi drejer på hanen for at få et glas vand. Eller er vi villige til at stille alle andre opgaver, selv vigtige opgaver,

i bero for at lære Jesus Kristus og hans Fader at kende?

Jeg ved, at den brønd med levende vand, som Frelseren tilbyder os, aldrig løber tør, og vandet er rent og livgivende. Når vi kommer til ham med en tom kop, fylder han den, og ofte i overflod. Han er virkelig livets vand, en manifestation af Guds kærlighed. ■

HVAD ER DET LEVENDE VAND?

- »Det levende vand er Jesu Kristi evangelium.«
- »... kilden til de levende vande ... er et billede på Guds kærlighed« (1 Ne 11:25).
- Levende vand kan skænke os »evigt liv« (Joh 4:14; L&P 63:23).

Du kan finde flere oplysninger om dette emne i 1 Ne 8; 11; og Richard G. Scott, »Den forvandlende kraft ved tro og karakterstyrke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 43.

HVORDAN VELSIGNER DET LEVENDE VAND OS?

Kathleen H. Hughes, tidligere første rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, besvarede dette spørgsmål i sin generalkonferencetale »Velsignet af levende vand«, (*Liahona*, maj 2003, s. 13).

1. Det levende vand helbreder os gennem Helligåndens kraft.
2. Det levende vand nærer og opretholder os (se Matt 11:28).
3. Det levende vand giver fred og glæde (se Joh 14:27; L&P 101:16).

Overvej at læse 1 Ne 11:25 sammen med din familie eller en god ven. Drøft sammenhængen mellem kilden til det levende vand og livets træ.

ARBEJDE ER ET EVIGT PRINCIP

Vor himmelske Fader og Jesus Kristus arbejdede for at skabe himlen og jorden. De skabte solen, månen og stjernerne. De samlede vandene og fik det tørre land til at vise sig, og planter til at spire frem. Derefter skabte de alt levende i havet og på landjorden (se 1 Mos 1; Moses 2). Deres eksempel viser os, at arbejde er vigtigt både i himlen og på jorden (se også Joh 5:17; 9:4).

Da Gud skabte mand og kvinde i sit eget billede, anbragte han dem i Edens have (se 1 Mos 1:26-27; 2:8). Senere, da de blev fordrevet fra Edens have, sagde Herren til Adam: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19). Fra da af arbejdede Adam og Eva for at sørge for deres egne og deres børns behov (se Moses 5:1).

Siden Adam og Evas dage har arbejde været en livsstil for alle os på jorden. Vi arbejder for at sikre vores eget og vores families fysiske, åndelige og følelsesmæssige velbefindende. Forældre stræber efter at skabe hjem, hvor princippet om arbejde fremhæves. Når vi giver vore børn arbejdsopgaver, som svarer til deres evner, og roser dem for deres vellykkede indsats, er vi med til at give dem positive arbejdsoplevelser. Det kan få dem til at udvikle en stærk

arbejdsmoral, en sund indstilling og grundlæggende færdigheder.

Vi bør også finde en god balance mellem arbejde og hvile. Seks dage om ugen kan vi opnå velsignelser, når vi husker at kombinere arbejde med aktiviteter, som opbygger os. Men om søndagen har Herren lovet os særlige velsignelser, hvis vi adlyder hans befaling om at afstå fra timeligt arbejde og holde sabbatsdagen hellig (se 2 Mos 20:9; L&P 59:9-19).

Arbejde er en del af vor himmelske Faders plan for os både i himlen og på jorden. Hvis vi er retfærdige, kan vi vende tilbage og være nær ham. Der vil vi fortsat få mulighed for at arbejde, når vi medvirker til at opbygge Guds rige (se Moses 1:39). ■

Når vi hjælper hinanden og er fælles om arbejdsbyrden, kan selv den tungeste byrde blive lettere.

Vi har et ansvar for at forsørge os selv og vores familie.

1. Forældre har et hel- ligt ansvar for at drage omsorg for deres børn (se L&P 83).

2. Børn bliver velsignet, når de tager sig af deres gamle forældre (se 1 Tim 5:3-4, 8).

3. Vi bør hjælpe vore øvrige slægtninge, når vi har mulighed for det.

1. Vi styrker vores karakter og udvikler færdigheder.

2. Vi oplever glæden ved Guds plan for os på jorden.

Vi opnår velsig- nelser som følge af vores arbejde.

3. Vi bliver bedre rustet og selvforsynende, når vi opbygger tre måneders forråd af fødevarer, vand og andre fornødenheder.

»[Mennesket] skal tværtimod slide i det og selv frembringe noget godt med sine hænder, så han har noget at give af til den, der har behov for det« (Ef 4:28).

Yderligere oplysninger findes i *Evangeliske principper*, 2009, s. 153-157, og »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

KALDET AF GUD

Ramona Dutton

Jeg har direkte erfaret, hvad det vil sige at blive »kalde[t] af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil« (TA 1:5).

Min mand og jeg var lige flyttet til en ny by og glædede os til at komme i vores nye menighed. Det viste sig, at menighedsgrænserne blev ændret, og menigheden blev delt.

Efter møderne den anden søndag vi var i kirke, bad menighedssekretæren os om at mødes med den nye biskop tirsdag aften. Efter en kort samtale bad biskoppen om min mands tilladelse til at kalde mig som primarypræsident i vores nye menighed. Derefter kaldte han mig. Jeg var rystet, men jeg havde lært, at man aldrig siger nej til en kaldelse, så jeg lovede at yde mit bedste.

Biskoppen gav mig en liste med navne og bad mig om at mødes med ham to dage senere med navne på dem, jeg havde valgt som rådgivere og sekretær. Jeg var overvældet. Da vi kom hjem, låste jeg mig inde på badeværelset og græd. Så krængede jeg mit hjerte ud for min himmelske Fader og forklarede mine bekymringer i forbindelse med den nye kaldelse. Jeg kendte ikke nogen i den nye menighed, og jeg havde brug for hans hjælp. Da jeg sluttede min bøn, følte jeg en fred i hjertet.

Næste morgen bad jeg og gik så i

gang med mine sædvanlige hjemlige sysler. Navnelisten, som biskoppen havde givet mig, lå på køkkenbordet, og jeg kiggede kort på den, hver gang jeg gik forbi. Da jeg havde kigget på listen flere gange, var der to navne, som syntes at springe mig i øjnene. Jeg samlede listen op og læste de to navne. Da jeg udtalte navnene, omsluttedes jeg af en varm følelse. Jeg havde aldrig før følt Helligånden så stærkt.

Jeg henvendte mig straks til min himmelske Fader i bøn og med tårerne løbende ned ad kinderne, sagde jeg navnene igen. Jeg vidste intet om disse to kvinder, men jeg vidste i mit hjerte, at de skulle være mine rådgivere.

Senere samme aften gennemgik jeg listen i tankerne. Der var et navn, som skilte sig ud, hver gang jeg så listen for mig. Hun blev min sekretær.

Jeg mødtes med biskoppen næste dag og oplyste ham om navnene på mine rådgivere og sekretær. Til min overraskelse var det de samme kvinder, som biskoppen mente ville fungere godt i Primary. Da jeg kom i kirke om søndagen, stod første-rådgiveren i biskoprådet uden for kirkebygningen sammen med mig og udpegede mine rådgivere og min

SØG ÅNDENS VEJLEDNING.

»En mand må kaldes af Gud ved profeti ... for at kunne [tjene i Kirken] (se TA 1:5). Lederne søger Åndens vejledning, når de skal afgøre, hvem der skal kaldes. De overvejer den værdighed, som kaldelsen kræver. De overvejer også medlemmets personlige eller familiemæssige omstændigheder. Enhver kaldelse bør gavne de mennesker, som skal tjenes, medlemmet selv og medlemmets familie.«

Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 19.1.1.

sekretær, da de ankom. Da jeg så disse tre søstre, følte jeg allerede, at jeg kendte dem. Ånden bekræftede atter for mig, at disse kvinder var kaldet af Gud.

Jeg vidste, at vi kunne arbejde harmonisk sammen i Herrens tjeneste – og det gjorde vi. Selv om disse søstre var mig ganske fremmede, var de perfekte til deres kaldelse. Herren vidste, hvem han ville kalde. Det var en god oplevelse for mig virkelig at erfare, hvad det vil sige at blive kaldet af Gud ved profeti. ■

EN KÆRLIG MORS LIVSMISSION

Peiholani Kauvaka

**Herover:
Forfatterens
far, Moses,
mor, Lavinia,
og niece på
tempelgrun-
den i Los
Angeles i
Californien
i 1999.**

Da jeg voksede op i Tonga, underviste min mor af og til i seminar. Fra jeg var fem år, til jeg var ti, vækkede hun mig ofte, inden seminar begyndte og tog mig med til det hus, hvor klassen blev holdt. Selv om det kun var en vandring på knap en halv kilometer ad en sti gennem guavabuskene, spurgte hun mig: »Er du bange?« Jeg svarede tappert: »Nej.«

Så sagde hun: »En dag skal du være tapper og tjene din himmelske Fader. Han har givet os alt, selv en plan for, hvordan vi kan vende tilbage til ham. En dag skal du på mission og tjene ham af hele dit hjerte, din sjæl, dit sind og din styrke. Du skal begynde at forberede dig på at blive en god missionær.«

Senere flyttede mine forældre til Ontario i Californien. Min mor befandt sig pludselig i et fremmed land, hvor hun ikke kunne tale sproget. Hun fik et kulturchok. Som en høne, der samler sine kyllinger under vingen, samlede hun alle os børn og faldt på knæ og tryglede vor himmelske Fader om, at ingen af de børn, som han havde givet hende, måtte falde bort fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Mine forældre benyttede familiebøn, dagligt skriftstudium, regelmæssige familiefaster, ugentlig familieaftner og kirkemøder til at søge vor himmelske Faders hjælp til at styrke familien.

Mine forældre opmuntrede os tidligt i livet til

at opføre os som missionærer. Vi havde altid hvide skjorter på i kirke og var klippet som missionærerne. Som præst velsignede jeg nadveren, og mine mindre brødre forberedte og omdelte nadveren som lærere og diakoner. Jeg kunne se min mor og far holde øje med os for at sikre sig, at vi udførte vore pligter trofast.

Inden jeg rejste på min mission, sagde min mor: »Gør du din del, så gør jeg min. Jeg vil faste og bede til, at du finder mennesker, du kan undervise.« Hun vedblev med at faste og bede for alle sine fire sønner, mens de var på mission. Vi tjente alle trofast og vendte hjem med ære.

Under min sidste samtale med mor, inden hun døde, sagde hun: »Peiholani, jeg har lært dig alt om det, jeg ved, er det vigtigste i dette liv og det tilkommende. Nemlig, at Jesu Kristi evangelium er sandt. Jesu Kristi sonende blod bringer din sjæl frelse. Ær de pagter, som du har indgået med Herren i templet. Hvis du gør det, kan vores familie være sammen igen. Det ved jeg uden skyggen af tvivl, fordi vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever.«

Mit vidnesbyrd blev bygget på evangeliet ved hvert ord, som min mor og far sagde. Jeg ved, at vores familie kan være sammen igen en dag, fordi mine forældre opfyldte deres mission om at undervise os i evangeliet og føre os til Frelseren. ■

MI VIDA, MI HISTORIA

Latinamerikanske sidste dages helliges beretninger om tro og inspiration.

De sidste dages hellige på disse sider fortalte om deres historier om overbevisning og tro på Jesu Kristi evangelium ved en udstilling på Kirkens historiske museum for nylig. De repræsenterer millioner af latinamerikanske sidste dages hellige.

Der var udstillet 24 beretninger på Kirkens historiske museum i Salt Lake City i Utah frem til juni 2011. Multimedieudstillingen kan stadig ses på lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividadamihistoria.

Carmen Echeverría Wood

Carmen er født i en religiøs familie i Guatemala City i Guatemala. Da hun var ni år gammel, underviste sidste dages hellige søstermissionærer hendes familie i evangeliet. Hun kunne lide at komme i Primary og talte om en ny følelse af glæde i familien. Et år senere blev familien døbt. Hun siger: »Det var en helt vidunderlig tid.« Hun kan huske, at præsident David O. McKay (1873-1970) besøgte Guatemala i 1954 og lærte børnene om tiendeprikket. Som 17-årig blev hun kaldet til at tjene i den Mellemamerikanske mission og var taknemlig for at kunne forkynde »håbet om et bedre liv og evige familier«.

Miriam Puerta Amato

Miriam er indfødt brasilianer. Da hun ønskede at tjene på en mission, udfyldte hun

ansøgningen. Syv uger senere sad hendes familie samlet, da hun læste kaldelsen til at tjene på tempelpladsen i Salt Lake City i Utah. Hun siger: »Det var interessant, at da jeg læste brevet højt, råbte min familie på samme måde, som de gør, når Brasiliens landshold scorer et mål i fodbold. Jeg var også glad, for jeg vidste, at det var Herren, der sendte mig af sted.«

Nelson Mousqués

Ikke længe efter at Nelson blev født i Asunción i Paraguay, mødte hans forældre mission-

nærerne. »En dag sad min far ude på verandaen og fik øje på ældste Higbee og ældste Johnson, men vidste ikke, at de var missionærer,« mindes bror Mousqués. »Han bad min søster om at stille to stole frem, for som han sagde: »Disse unge mænd vil ændre vores liv.« Da ældsternes bankede på døren, åbnede han den og sagde: »Kom indenfor. Vi har ventet jer.« Min far og hele familien blev medlemmer af Kirken.«

Robin Mendoza

Robin voksede op i fattigdom i Ecuador, men ville skabe sig et bedre liv. Engang, mens han arbejdede 12 timer om dagen i en plantage, bad han om vejledning, og et lyn glimtede, mens han bad. Robin så dette som Guds budskab om, at han havde store muligheder i livet. »Jeg vidste, at mine følelser kom fra Gud,« mindes Robin. Han erfarede, at han gennem tro kunne ændre sit liv. Som 16-årig rejste han hjemmefra for at arbejde i Guayaquil, hvor han blev døbt. Yderligere inspiration førte ham til Brigham Young University, hvor han fik opfyldt sit ønske om at få en uddannelse.

Ursula Binder Brock

Søster Brock kan huske, at hun funderede over meningen med livet, da hun blot var fem år gammel. Da hun var teenager, underviste missionærerne hende og hendes familie hjemme i Venezuela, og de blev døbt. Fuldt af tro, blev hun som 16-årig kaldet som grenens primarypræsident. Efter et langt livs tjeneste, har hun nu erkendt, at for hende »er tro et valg«. Hun forklarer: »Jeg valgte at gøre plads for Frelseren i mit liv. Jeg har erfaret, at forsoningen er den mest vidunderlige, uselviske handling for hele menneskeheden. Min Frelser og Forløser, frendens Giver, er blevet min bedste ven – et fast holdepunkt for mig.«

Lincoln Peters

Lincoln boede sammen med sin familie i Santiago i Chile, indtil hans mor døde, da han var ti år. Derefter boede han hos sin tante og onkel. Da Lincoln var 18, besøgte ældste Barton og ældste Bentley hans tante og onkels hjem. Lincolns tante og bedstemor tog straks imod evangeliet, men Lincoln undgik missionærerne. En søndag morgen kom hans normalt så blide bedstemor op på hans værelse, rev dynen af ham og sagde, at han skulle med dem i kirke. Rystet over bedstemoderens usædvanlige adfærd og af respekt for hende stod han op og gik med i kirke. Den dag følte han noget nyt og kraftfuldt i sin sjæl, som ændrede hele hans liv. Han blev snart en af Kirkens første medlemmer i Chile.

Luis og Karla Hernández

Luis og Karla mødtes som teenagere i Honduras. De begyndte at gå ud sammen og giftede sig kort efter. Luis, der ikke var medlem af Kirken, beundrede Karlas forældre, som »behandlede hinanden respektfuldt og kærligt, og det gav mig lyst til at høre mere om deres værdier«. Kort efter blev Luis døbt, og Karla og Luis blev besejlet i templet i Guatemala City i Guatemala. Da de var i begyndelsen af trediveerne, blev deres forhold noget anspændt, og Karla forlod hjemmet og spurgte sig selv, om det havde været en dumhed at blive gift som teenager. Luis fastede og bad og bønfuldt Gud om at »bringe Karla tilbage, og det gjorde han. Han gjorde det.« I dag er deres ægteskab stærkere end nogensinde.

Noemí Guzman de Abrea

Noemí blev født i Argentina, hvor hendes familie blev medlemmer af Kirken. De udvandrede til USA, da hun var teenager. Selv om hun holder af at være amerikaner, så er hun gladest, når hun oplever den argentinske kultur. »I Latinamerika er folk meget, meget varme. De tager sig straks af en; de gør sig til venner med en; de fører en ind i fællesskabet. De holder meget af at være sammen med familie og venner og spise god mad. Det er vidunderligt, og jeg ville ikke undvære den del af kulturen for noget i verden.«

Omar Canals

I 1948 tilbød Omars mor sin paraply til to sidste dages hellige søstermissionærer i Uruguay. Det førte til, at hun begyndte at tale med missionærerne, og Omars storesøster blev senere døbt. Omar, der er født i 1948, blev det første spædbarn, som blev velsignet i Uruguay-missionen, som var åbnet i 1947. Omar og hans forældre blev døbt, da han var otte år. Et par år efter at Omar var blevet gift med sin kæreste, immigrerede de til USA. Omar, der allerede var radiomand, blev hyret af Kirken i 1973 og blev spansk tolk ved general-konferencerne. ■

Tro til at modtage KALDELSSEN

Vi skal alle have en brændende overbevisning i hjertet om, at dette er Guds værk, og at det kræver det bedste, som vi formår, at opbygge »Zions øde steder«.

I 1849, blot to år efter at de hellige var ankommet til Saltsødalen, ledte ældste Parley P. Pratt fra De Tolv Apostles Kvorum en ekspedition sydpå. Jo længere sydpå ekspeditionen kom, desto vanskeligere blev terrænet. Terrænet faldt 900 meter på strækningen fra kanten af Great Basin-området til det sted, hvor Virgin River møder Santa Clara River (syd for det nuværende St. George i Utah), og det blev tørt og sandet, vulkansk og barsk. Spejderne var ikke imponerede. I en dagbog står der:

»Passerede ... hen over et barsk, stenet, sandet, næsten ubeskriveligt område, som syntes at være smidt sammen i et hulter til bulter ...

Et vidtstrakt område af kaotisk stof åbenbares for vore øjne. Det bestod af store bakkekamme, [røde] ørke-ner, triste, græsløse sletter, lodrette klipper, løst, goldt ler ... sandsten ... der ligger i et ufatteligt roderi – kort sagt, et område i ruiner ... der er vendt på vrangen og stillet på hovedet under frygtelige omvæltninger i en svunden tid.«¹

Men uanset hvor barsk landet så ud dernede sydpå, så fremstod de vindblæste, erosionstærede kløfter og canyons i San Juan mod øst endnu barskere. Kirkens ledere vidste, at det ville blive vanskeligt at tæmme det barske, ukendte hjørne af territoriet, men ikke desto mindre ønskede de at oprette bosættelser fra Kirken dernede. Ved den kvartår-lige konference i Parowan Stav i 1879 tog 250 mennesker imod kaldet fra præsident John Taylor til at oprette San Juan Missionen. Med 80 vogne og næsten 1000 høveder og heste begyndte de at bane sig vej gennem det truende, uudforskede territorium med snedækkede bjerge og knej-sende tinder.

**Ældste
Jeffrey R. Holland**

De Tolv
Apostles Kvorum

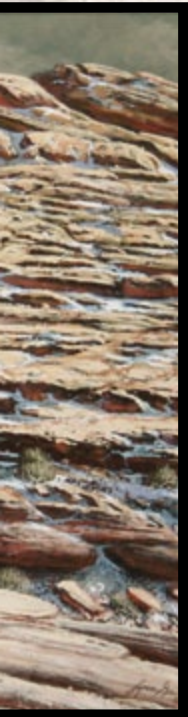

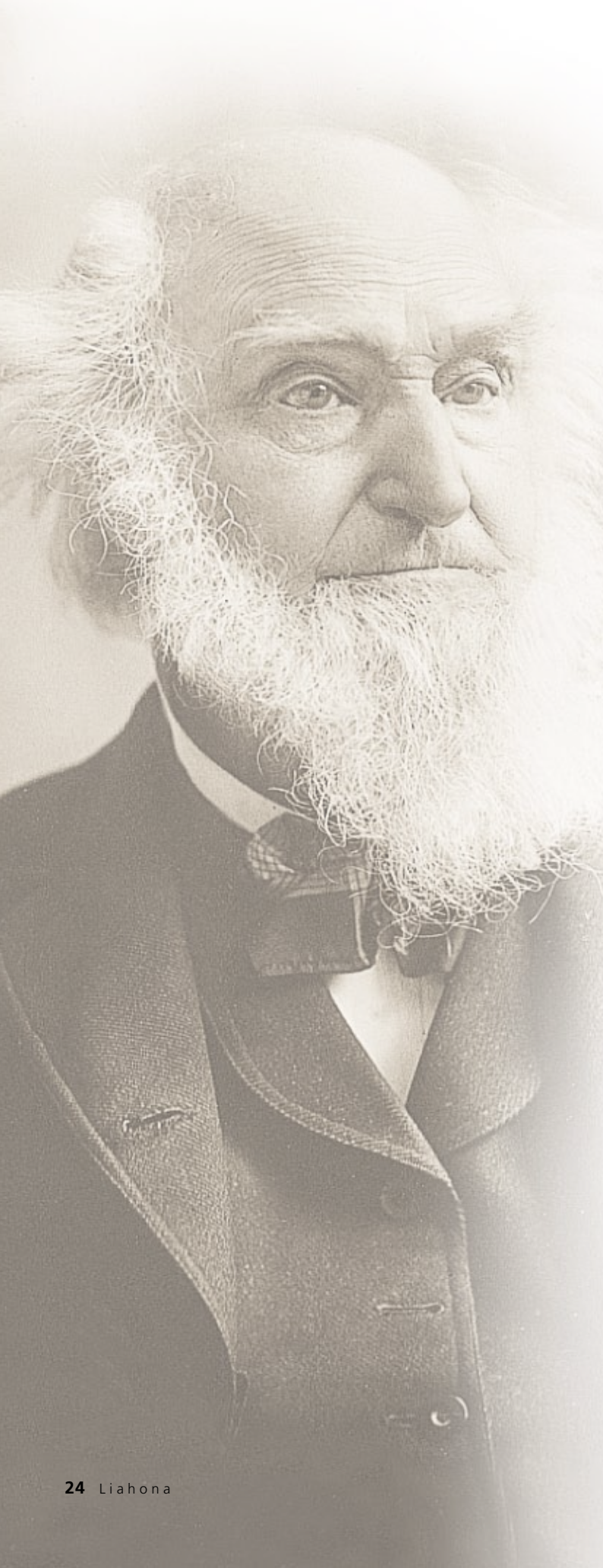
I deres søgen efter den korteste vej til San Juan måtte disse første opdagelsesrejsende overvinde den ene hindring efter den anden, men snart stod de over for den største og mest skræmmende hindring af dem alle: Den uvejsomme kløft ved Colorado River. Ved et rent lykketræf fandt deres udmattede spejdere en snæver sprække i kløften – en klippepalte, der strakte sig 600 meter ned ad de røde klipper til Colorado River. Dette eneste, dødsensfarlige hul i klippen syntes at være den eneste mulige passage til østsiden.

De fleste steder var sprækken i sandstenene for snæver til at heste kunne komme igennem, og visse steder var den også for smal til, at en mand eller kvinde kunne komme igennem. Dybe skrænter, der gik ca. 25 meter lodret ned, syntes at gøre det umuligt for selv en bjergged, og da endnu mere for tungtlæssede vogne, at komme forbi. Men de hærdede hellige nægtede at vende om, så med krudt og værktøj arbejdede de det meste af december 1879 og januar 1880 og banede en usikker, primitiv vej langs klippefremspringet.

Da vejen nu var så færdig, som den kunne blive, gjaldt det om at få de første 40 vogne ned gennem »hullet«. De øvrige vogne, der ventede otte kilometer derfra ved Fifty-Mile Spring, fulgte efter senere.

De organiserede sig sådan, at »omkring tolv mænd eller flere kunne hænge bag vognen« med lange reb og sørge for, at nedstigningen ikke gik

Hvad ser vi i disse eksempler på trofaste pionerer? Vi ser det, som vi så, da de hellige flygtede fra New York og Pennsylvania og Ohio og Missouri og siden flygtede fra deres elskede Nauvoo hen over den isfyldte flod, mens templet kort tid efter brændte bag dem.

for hurtigt. Derefter blev hjulene fastlåst med kæder, så de kunne glide, og man undgik den katastrofe, som kunne være opstået, hvis hjulene rullede.

I en af pionerhistoriens største stunder fik kompagniet vognene ned ad det lumske fremspring, én vogn ad gangen. Da de nåede ned i bunden af kløften, gik de ivrigt i gang med at sejle over floden på en fladbundet båd, som de havde fremstillet til formålet. Det gik sådan, at det blev Joseph Stanford Smiths familie, som var i den sidste vogn, der kom ned den dag.

Stanford Smith havde systematisk hjulpet de foregående vogne ned, men af en eller anden årsag havde kompagniet åbenbart glempt, at bror Smiths familie også havde brug for folk, til at holde vognen. Stanford, der var bekymret for, at han og hans familie var blevet efterladt, kørte sit hestespand, vognen og familien hen til kanten af klippefremspringet. Hestespandet var anbragt foran vognen, og en tredje hest var bundet fast *bag på* vognen ved baghjulets aksel. Familien Smith stod et øjeblik og kiggede ned gennem det lumske hul. Stanford vendte sig mod sin kone, Arabella, og sagde: »Jeg er bange for, at vi ikke kan klare det.«

Hun svarede: »Men vi skal klare det.«

Han sagde: »Hvis vi bare havde et par mand, der kunne holde igen på vognen, så *kunne* vi klare det.«

Hans hustru svarede: »Jeg skal nok holde igen.«

Hun lagde et tæppe på jorden, og der anbragte hun sin spæde søn i sin treårige søn, Roys, og femårige Adas varetægt. »Hold lillebror, indtil far kommer efter jer,« sagde hun. Så stillede Bella Smith sig bag vognen og tog fat i tøjlerne på den hest, der var bundet til vognens bagende. Stanford begyndte at føre hestespandet ned gennem hullet. Vognen slingrede nedad. Det første hårde ryk fik den

bageste hest til at falde. Søster Smith løb efter den og vognen og trak i linen af al sin kraft og mod. Men kort efter faldt hun også, og da hun blev trukket af sted sammen med hesten, flænsede en skarp klippe en dyb

Da Elizabeth Claridges (herover) far blev kaldet til at flytte med sin familie til den vanskelige Muddy Mission i det nuværende Nevada i USA, græd hun, men sagde dog: »Jeg ville slet ikke have ham som far, hvis han ikke tog af sted, når han blev kaldet.«

flænge i hendes ben, fra hælen til hoften. Den tapre kvinde klyngede sig, med sit iturevne tøj og sit dybe sår, til linen af al sin kraft og med opbydelse af al sin tro hele vejen ned til flodbreden.

Da de nåede ned til kløftens bund og næsten ikke kunne fatte deres egen præstation, spurtede Stanford straks de 600 meter op til toppen af klippen, fordi han frygtede for sine børns ve og vel. Da han klatrede op over kanten, så han, at de næsten var blevet siddende helt stille. Han bar spædbarnet, mens de to andre børn klyngede sig til ham og til hinanden, og så førte han dem ned gennem den

klippefyldte sprække til deres bekymrede mor. På afstand fik de øje på fem mænd, som kom hen imod dem med kæder og reb. Disse mænd, som var blevet klar over, at familien Smith var i vanskeligheder, var kommet til undsætning. Stanford råbte: »Glem det, gutter. Vi klarede det fint. [Belle] her er den eneste hjælp, som man har brug for [på sådan en tur].«²

Når kaldet kommer

Hole in the Rock-ekspeditionen er blot et blandt mange eksempler på den dramatiske beslutsomhed og hengivenhed, som de tidlige hellige viste, når de modtog et kald fra deres profet. Et andet eksempel er kaldelsen til og oprettelsen af Muddy Mission i det nuværende Nevada. Som med så mange andre af de tidlige bosættelser varslede Muddy et hårdt liv, og man gjorde sig dybe overvejelser, når man blev kaldet til at slå sig ned der.

Nogle af dem, der blev kaldet i 1860erne, må bestemt have spurgt: »Af alle steder på hele kloden, hvorfor så netop Muddy?« Der var faktisk gode grunde til det. For det første havde den amerikanske borgerkrig åbnet for muligheden for at fragte varer via Colorado River. For det andet oprettede man Bomuldsmissionen i byerne St. George og Washington ikke så langt derfra, da krigen lukkede de traditionelle stofmarkeder. Man antog, at bomulden til den mission skulle dyrkes i Muddy-området. For det tredje havde de sidste dages hellige en stærk følelse af, at det var deres pligt

at arbejde med indianerne i området og bispise og uddanne dem.

Ikke desto mindre var området en ensom og gold ødemark. Her syntes ikke at findes andet end hede og hårdt arbejde. Det lå meget afsides og øde, og den flod, som missionen var opkaldt efter var en træffende betegnelse.

Jeg vil lade en af nybyggerne selv fortælle om den tro, som gjorde det muligt at grundlægge Muddy. Hun repræsenterer den styrke, iver og moralske overbevisning, som både unge og gamle havde – i dette tilfælde især de unge. Elizabeth Claridge McCune skrev følgende om sin fars kald til at bosætte sig i Muddy:

»Intet sted på jorden syntes mig så dyrebart, da jeg var 15 år, som min kære gamle by Nephi i Utahs Juab County. Vi så med iver frem til de lejlighedsvis besøg af præsident Brigham Young og hans ledsagere!

... Bror Brigham, brødrene Kimball og Wells med deres store selskab steg ud af vognene og vandrede af den blomsterstrøede vej ... til vores hjem, hvor middagen stod klar og blev serveret ...

Vi overværede alle mødet søndag eftermiddag, hvor pigerne klædt i hvidt sad på reserverede pladser oppe foran. Deres prædikener var storslåede, og vi var lykkelige, indtil præsident Young bekendtgjorde, at han ville oplæse en række navne på mænd, som var kaldet og stemt ind som missionærer, der skulle bosætte ... »Muddy«. Det fik næsten samtlige hjerter til at gå i stå.

Mange fra vores egn var blevet kaldet til at bosætte sig i Dixie – men Muddy lå meget længere sydpå og var meget værre! Åh! Åh! Jeg hørte ikke andre navne end »Samuel Claridge«. Hvor jeg dog hulkede og græd, selv om tårerne

ødelagde min fine, nye, hvide kjole. Faderen til den pige, der sad ved siden af mig, blev også kaldet. Min sidekammerat sagde: »Hvorfor græder du dog? Det kan ikke få mig til at græde. Jeg ved, at min far ikke tager af sted.« Ja, men det er jo forskellen, sagde jeg. Jeg ved, at min far *gør det*, og at intet vil kunne holde ham tilbage, og jeg ville slet ikke have ham som far, hvis han ikke tog af sted, når han blev kaldet. Så brød jeg igen hulkende sammen ...

Da vi lige var flyttet ind i et nyt hjem og havde indrettet os bekvemt, var der mange af vore venner, som prøvede at overtale far til at beholde sit hjem og sin gård; rejse sydpå et stykke tid og så vende hjem igen. Men far vidste, at det

Det er kernen i vores overbevisning om, at dette værk ikke alene bør gå fremad, men kan og vil og skal gå fremad. Jeg ved ikke, hvordan mødre og fædre ellers kunne forlade deres små spædbørn i nødtørftige grave på prærien og med et sidste blik tilbage græde sig vej videre til Zion.

ikke var sådan en mission, han var kaldet til. »Jeg sælger alt, hvad jeg ejer,« sagde han, »og så bruger jeg mine midler på at opbygge endnu et øde sted i Zion.«³

Tro på værket

Hvad er det, der dengang fremavlede, og den dag i dag fremavler den trofasthed og hengivenhed, som ses hos denne 15-årige pige og den familie, hun blev født ind i? Hvad er det, der fik hende til at vende sig mod sin mindre stålsatte ven og sige: »Jeg ved, at min far *gør det*, og at intet vil kunne hindre ham?« Hvor kommer den gejst fra, som fik hende til videre at sige: »Og jeg ville slet ikke have ham som far, hvis han ikke gjorde det, når han blev kaldet?«

Og hvad med de tre små børn, som så deres forældre forsvinde ud over kanten ved Colorado River i deres vogn, men som stolede på den instruks, som de havde fået af deres mor? De sad der, urokkelige, fast besluttede på ikke at flytte sig eller græde, selv om de må have været meget bange.

Hvad ser vi i disse eksempler på trofaste pionerer? Det er det, som vi har set gennem uddelinger til alle tider, og i særdeleshed i denne uddeling. Vi ser det, som vi så, da de hellige flygtede fra New York og Pennsylvania og Ohio og Missouri og siden flygtede fra deres elskede Nauvoo hen over den isfyldte flod, mens templet kort tid efter brændte bag dem. Det er det, som vi så, da de samme mennesker begravede deres døde i stort tal ved Winter Quarters og senere forlod ensomme grave, der til tider var så små som brødkasser, i Wyoming nær Chimney Rock eller ved en af de mange overgange over Sweetwater River eller i en snedyngne ved Martin's Cove.

Det, som vi så dengang, og det, som vi i dag ser blandt de velsignede hellige verden over, er tro på Gud, tro på Herren Jesus Kristus, tro på profeten Joseph Smith, tro på sandheden af dette værk og dets budskab. Det var tro, der førte en ung dreng ind i en lille lund for at bede, og det var tro, der gjorde det muligt for ham at rejse sig og blive et redskab i Guds hånd til evangeliets gengivelse og den endelige vandring mod hans eget martyrium, som blot lå godt tyve år ude i fremtiden.

Det kan ikke undre, at tro altid har været og altid vil

Det, vi ser hos pionererne, og det, som vi nu ser blandt de velsignede hellige verden over, er tro på Gud, tro på Herren Jesus Kristus, tro på profeten Joseph Smith, tro på sandheden af dette værk og dets budskab.

være evangeliets og vores virkes første og varige princip. Det er kernen i vores overbevisning om, at dette værk ikke alene bør gå fremad, men kan og vil og skal gå fremad.

Jeg ved ikke, hvordan mødre og fædre ellers kunne forlade de små spædbørn i nødtørftige grave på prærien og med et sidste blik tilbage græde sig vej videre til Zion. Ellers ved jeg ikke, hvordan en kvinde som Bella Smith kunne sætte sine børn fra sig på klippekanten og knokle vognen ned ad det farefulde klippefremspring. Ellers ved jeg ikke, hvordan Samuel Claridge kunne sælge alt, hvad han ejede og drage af sted for at opbygge Zion i den øde Muddy Mission. Den helt grundlæggende drivkraft i disse beretninger er tro – klippefast, lutret, prøvet og åndeligt styrket tro på, at dette virkelig er Guds kirke og rige, og at når man bliver kaldet, så tager man af sted.

En opfordring til overbevisning

Der er stadig »øde steder i Zion«, som skal opbygges, og nogle af dem ligger meget tættere på end Missionerne Muddy eller San Juan. Nogle af dem er i vores eget hjerte og i vores eget hjem.

Derfor opfordrer jeg til udviklingen af den overbevisning, som vi alle skal have brændende i vores hjerte om, at dette er Guds værk, og at det kræver den bedste indsats, vi kan yde. Jeg anmoder jer om at nære jeres egen fysiske og åndelige styrke, så I kan opnå et dybt reservoir af tro,

I kan trække på, når I møder opgaver eller udfordringer eller krav af forskellig art. Bed lidt mere, studér lidt mere, luk støjen og larmen ude, nyd naturen, påkald personlig åbenbaring, ransag jeres sjæl og gennemsøg himlen efter det vidnesbyrd, som ledte vore pionerforfædre. Så I, når I bliver nødt til at dykke lidt dybere ned og strække jer lidt længere for at stå imod og udføre jeres arbejde, kan være sikre på, at der er noget dernede, som I kan trække på.

Når I har jeres egen tro, er I beredt til at velsigne jeres familie. Den stærkeste indikator for aktivitet og tjeneste, hengivenhed og trofasthed mod denne kirke er stadig tilstedeværelsen af stærke familiebånd. Når jeg siger det, er jeg fuldt ud klar over, at en stor del af denne kirkes majestæt ligger i det *enkelte* medlem. Til tider er det medlem en nyomvendt, til tider er det medlem den eneste sidste dages hellige i en familie. En eller anden enkeltperson skal jo plante troens banner og begynde en ny generation i evangeliet. Men sagen er den, at tro bedst næres og beskyttes og vedligeholdes, når der er en hel familie til at værne om den. Så når I har stået alene, hvis det er nødvendigt, må I ihærdigt arbejde på, at andre i jeres familie *ikke* skal stå alene. Skab jeres familie og se til, at troen er stærk der.

Når det er udrettet, kan vi tjene i Kirken lige i nærheden eller på en fjern udpost, hvis vi kaldes til det. Så kan vi søge efter det vildfarne får – medlem eller ikke-medlem, levende

eller død. Det kan kun gøres vist og godt, når de øvrige 99 får, deriblandt vores egen lille hjord, er sikre i folden, mens vi søger. Hvis vi har elsket og undervist dem derhjemme, vil de, ligesom lille Elizabeth Claridge, forstå: Når kaldet kommer, kan man være sikker på, at ens far og mor, brødre og søstre følger det.

Der er meget arbejde at udføre. Vi kan ikke sige, at hver eneste af vore naboer har en stærk tro, at enhver har en stærk familie, at enhver, både nær og fjern, har hørt om evangeliet og er blevet troende, undervisende og tempelbesøgende sidste dages hellige. Verden bliver mere og mere ugudelig, og de kommende tider vil sætte de bedste af os på prøve. Men retfærdighedens kræfter sejrer altid, når folk som Stanford og Arabella Smith, folk som Samuel Claridge og hans tapre datter Elizabeth får dem til at sejre.

Vi skal have tro på dette værk – tro på det, som alle troende kaldes til at gøre, tro på Herren Jesus Kristus og vor Fader i himlen. Vi må underkaste vores vilje deres og derefter gøre den vilje klippefast og pionerstærk. Hvis vi gør det, ved jeg, at vi kan føle os sikre på Guds kirke og riges uafvendelige fremmarch i verden. ■

Fra en tale holdt ved en regional stavs-konference på Brigham Young University den 12. sep. 2010.

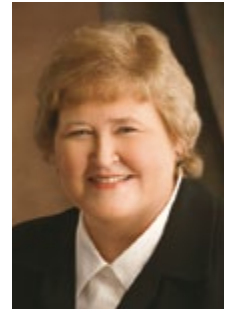
NOTER

1. Milton R. Hunter, *Brigham Young the Colonizer*, 1973, s. 47.
2. Se David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West*, 1959, s. 101-118; fremhævelse tilføjet.
3. Elizabeth Claridge McCune, i Susa Young Gates, »Biographical Sketches«, *Young Woman's Journal*, juli 1898, s. 292, 293.

Barbara Thompson

Andenrådgiver
i Hjælpeforeningens
hovedpræsidentskab

»Som jeg har elsket jer«

*Kærlighed og tjeneste er det, der
kendetegner os som Kristi disciple.*

Jeg delte engang kollegieværelse med en dejlig kvinde, men alt, hvad jeg gjorde, syntes at irritere hende. Jeg tænkte: »Hvordan kan jeg dog irritere hende? Jeg er da så nem at bo sammen med. Ikke sandt?«

Da hun ikke var begejstret for mig, brugte jeg det som en undskyldning for heller ikke at synes om hende. Heldigvis kom jeg i tanker om et godt råd, som en biskop havde givet ved et nadvermøde, mens jeg gik på college. Jeg husker tydeligt hans råd: »Hvis du ikke elsker nogen særlig meget, så er det sikkert, fordi du ikke har tjent vedkommende nok. Hvis du tjener et menneske, kommer du til at elske vedkommende.«

Da jeg havde tænkt over min biskops råd, besluttede jeg, at jeg måtte tjene min sambo og sætte biskoppens råd på prøve. Jeg

begyndte at se efter måder, hvorpå jeg kunne hjælpe hende, vise hende venlighed og være mere åben for det, hun havde behov for og ønskede.

Næsten med det samme skete der et mirakel! Jeg opdagede, at jeg virkelig holdt af hende. Hun var et vidunderligt og talentfuldt menneske. Det var en velsignelse for mig at dele lejlighed med hende. Det forbausede mig, at mit syn på hende ændrede sig på så kort tid.

Elsk og tjen andre

Når vi gransker Joh 13, lærer vi noget af det vigtigste, som Frelseren forkyndte under sin jordiske tjenestegerning, som blandt andet er:

1. Tjen hinanden.
2. Elsk hinanden.

Jesus ville have, at de tolv – og han vil have enhver af os – til at forstå, at ydmyghed og tjeneste er værdige karaktertræk, som vi bør stræbe efter at tillægge os. Han viste, at ingen er for betydningsfuld til at tjene andre.

Da Frelseren og hans apostle samledes for at nyde påskemåltidet, var stemningen i lokalet sikkert trykket. Frelseren vidste, at han snart skulle ofres og korsfæstes. Jeg er sikker på, at selv om apostlene ikke forstod betydningen af aftenens begivenheder, skulle de snart komme til at erfare og forstå Frelserens mission.

Efter måltidet tog Jesus et håndklæde, hældte vand i et fad og vaskede fødder på hver af de

tilstedeværende mænd. Denne fodtvætning blev udført med ærbødighed og ydmyghed, fordi Frelseren uden tvivl kæmpede med sorgen over de kommende begivenheder, blandt andet det forestående forræderi.

Peter, der vidste, at Jesus var Messias og den lovede Frelser, ønskede at tjene Herren, snarere end at lade Herren betjene sig. »Hvis jeg ikke vasker dig,« sagde Frelseren, »har du ikke lod og

del sammen med mig« (Joh 13:8). Så tog Peter beredvilligt imod Frelserens kærlige tjeneste.

Bagefter forklarede Jesus:

»I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg.

Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.

Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer« (Joh 13:13-15).

Jesus ville have, at de tolv – og han vil have enhver af os – til at forstå, at ydmyghed og tjeneste er værdige karaktertræk, som vi bør stræbe efter at tillægge os. Han viste, at ingen er for betydningsfuld til at tjene andre. Faktisk er noget af det, der gør os storslåede, vores villighed til at tjene og give af os selv. Som Frelseren sagde: »Men den største blandt jer skal være jeres tjener« (Matt 23:11; se også Luk 22:26).

Følg Frelserens eksempel

Det får en til at tænke på den tjeneste, som blev ydet efter nogle af de naturkatastrofer, som har fundet sted inden for de sidste måneder og år. Vi har oplevet storme, jordskælv, hungersnød og sygdomme. Der er mange beretninger om mennesker, der, skønt de selv led, tog sig af andre, som var kvæstede, syge eller på anden måde i nød.

Efter et jordskælv, som ødelagde tusinder af hjem i Peru, forlod en biskop ruinerne af sit eget hjem og skyndte sig ud for at tilse medlemmerne af sin menighed og velsigne

og trøste sin lille hjord.

Skønt en mor i Haiti sørgede over tabet af sine egne familiemedlemmer efter et jordskælv, gav hun sig alligevel tid til at berolige andre og lindre deres knuste hjerter. Hun styrkede de overlevende og hjalp dem med at finde mad og husly.

Unge voksne i Chile skyndte sig ud for at hjælpe med at uddele fødevarer og forsyninger til dem, der var blevet hårdest ramt af et jordskælv der. Mens disse medlemmer tjente andre, skjulte deres glade ansigter og villige hænder den kendsgerning, at deres egen tilværelse også var vaklende.

Alle disse mennesker og mange andre har fulgt Frelserens bøn om at »gøre, ligesom jeg har gjort mod jer« (Joh 13:15). Senere i kapitel 13 i Johannesevangeliet kan vi læse:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (v. 34-35).

Har du lagt mærke til, hvor ofte kirkeledere – fra præsident Thomas S. Monson til De Tolv Apostle og lokale præsidentskaber, biskopråd og undervisere – giver udtryk for deres kærlighed til dem, som de tjener? Denne kærlighed udspringer af at følge Frelserens eksempel.

At tjene andre er en måde at vise dem kærlighed på. Måske er kærlighed og tjeneste en og samme ting. De er i sandhed det, der kendetegner os som Kristi disciple. ■

AT UDVISE KRISTEN KÆRLIGHED

»Lad os altid udvise kærlighed. Og lad os især støtte vore brødre og søstre i modgangens stunder ...

Når vi åbner vore arme og hjerter for andre i kristuslignende kærlighed, sker der noget vidunderligt med os. Vores egen ånd heles, lutres og styrkes. Vi bliver gladere, mere fredfyldte og mere modtagelige over for Helligåndens hvisken.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »I er mine hænder«, *Liahona*, maj 2010, s. 70, 75.

Nelson Coila (til venstre) ligger et lag friske totora-siv på Utama, den flydende ø, som han og hans familie (herover) bor på i Titicaca-søen.

TROENS ØER: EN HISTORIE OM FLID

Kun ved regelmæssigt at udbygge deres ø kan familien Coila hindre den i at synke.

Adam C. Olson Kirkens Tidsskrifter

Nelson og Dora Coila bor på en ø – ikke en typisk ø bestående af en solid klippe, der rager op af et hav eller en sø – men en lille ø, som de selv har fremstillet af intet andet end flydende siv i Titicaca-søen i Peru.

Det kræver tro at bygge en ø og bo på den. Knap 1,2 meter sivlag holder familien og en halv snes hytter på øen oppe over det ti grader

varme vand, og elementerne truer konstant med at tilintetgøre deres lille ø.

Men for Nelson og Dora repræsenterer deres ø rent fysisk det, som de stræber efter at skabe åndeligt for deres familie – en ø af tro, som består midt i verden.

Det, de har lært i løbet af den proces, er, at tro til at bygge altid skal følges op af flittig vedligeholdelse.

UROERNES FLYDENDE ØER

Utama er et af omkring 50 samfund af flydende øer, som huser adskillige hundrede efterkommere af uroerne, som er et folk fra før inkarnes tid, som har levet på sådanne øer i mange hundrede år.

Almindeligvis bor flere familier, som ofte er beslægtede, sammen på en enkelt ø, som de vedligeholder i fællesskab. En anden familie udgør halvdelen af Utama sammen med familien Coila. De største øer rummer op til ti familier.

Øerne er løseligt holdt på plads af et langt reb, som er forankret til søbunden, men i 2010 blev disse ankre styrket, efter en voldsom storm flåede flere end 40 øer løs og blæste dem adskillige kilometer væk fra deres normale beliggenhed.

Grunden til vedholdenhed

For uro-folket, som har bygget og beboet disse øer i generationer, er totora-sivene en vigtig del af dagligdagen. De siv, som vokser i skyggen af Titicaca-søen, kan bruges til brændsel, når der skal laves mad. Roden kan spises. Fibrene kan anvendes til lægemidler. Og selvfølgelig er næsten alt andet fremstillet af sivene: Deres boliger, deres traditionelle både, deres udkigstårne, selv øerne og selv deres skraldespande.

Uroerne fremstiller øerne ved at lægge sivene i flere lag. Men som byggematerialer er totora-siv ikke synderligt holdbare. Solen udtørrer

dem i tørkeperioden. Regntidens væde fremskynder deres forrådnelse. Og de lag, som er under vandet, bliver langsomt opløst. Den stadige nedbrydelse af familien Coilas ø betyder, at Nelson må lægge et nyt lag siv hver 10. til 15. dag.

»Det at bygge øen var blot begyndelsen,« siger han. »Hvis jeg holder op med at lægge nye siv, falder øen langsomt fra hinanden. Men jo flere lag, jeg lægger, desto stærkere bliver øen med tiden.«

Faren ved at udsætte

Det er hverken vanskeligt eller indviklet at lægge et nyt lag siv, men det er et stykke arbejde. Det ville være så let at udskyde det.

Men hvis man udsætter det, øges

risikoen for, at et familiemedlem stikker foden gennem et svagt sted og ender i det kolde vand. Det ville bare være en smule ubehageligt for en voksen, men det kunne få dødelig udgang for et lille barn som familien Coilas toårige Emerson.

Derfor lægger Nelson et nyt lag siv i dag, fordi han ved, at familiens sikkerhed vil afhænge af det i morgen.

Det er en lektie i flid, som har betydet meget for familien Coila.

Resultatet af flittighed

Flid er at vedblive med at gøre noget, trods modgang. Dora erfarede først, hvor vigtig – og hvor vanskelig – flid er, efter hun blev døbt i 1998.

For familien Coila – Nelson, Dora og Emerson – og uro-folket, der bor på Titicaca-søen, er totora-sivene vigtige for livets opretholdelse. Men ligesom evangeliske principper skal de anvendes regelmæssigt.

TROEN SKAL STYRKES KONSTANT

»Uanset hvor stor tro vi nu har til at adlyde Guds bud, så skal vi hele tiden styrke og forny den ... at lære at begynde tidligt og holde trofast ud er nøgler til åndelig beredthed. Nøl og vægelsind er dens dødsfjender.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær trofast«, *Liahona*, nov. 2005, s. 38.

TROFASTE FAMILIER

»Jeg var yderst ydmyg over, at disse trofaste sidste dages hellige-familier dér på disse flydende øer på Titicaca-søen spurgte mig, om jeg ville bede for den lille ø Apu Inti og bede Herren velsigne deres hjem og familier.«

Ældste Ronald A. Rasband fra De Halvfjerds' Præsidium, »Særlige oplevelser«, *Liahona*, maj 2008, s. 12.

Du kan høre mere om ældste Rasbands besøg på uroernes øer, hvis du går ind på conference.lds.org og finder frem til hans tale ved aprilkonferencen 2008.

Du kan se flere foto fra denne historie på liahona.lds.org.

Da Dora var 17, blev hun og hendes søster Alicia døbt – og var derved medvirkende til at øge Kirkens vækst blandt uro-folket. Men en måned senere forbød deres far dem at have noget med Kirken at gøre.

Men så skete der noget underligt med pigerne. De var pludselig mindre behagelige at omgås og mere stridbare. Deres far indså, at de havde forandret sig til det bedre, mens de deltog i Kirkens aktiviteter.

»Det fik ham til at ombestemme sig,« siger Dora. »Han begyndte at vække os tidligt, så vi kunne nå i kirke til tiden.«

Dora mener, at de forandringer, som evangeliet udvirkede i deres liv, skyldtes små ting som at betale tiende, bede, studere skrifterne, holde sabbatten hellig og forny deres pagter hver uge ved at modtage nadveren.

Da Doras far havde set de forandringer, som udspringer af tro og flid,¹ blev han senere selv medlem af Kirken sammen med resten af familien.

Flidens belønning

Vedholdenhed i udførelsen af det, der er rigtigt – trods modgang – er påkrævet af Herrens pagtsfolk. Men Herren lover store velsignelser til dem, der er flittige i bøn,² i

efterlevelse af budene,³ i at følge åbenbaring,⁴ i at ransage skrifterne,⁵ og i at virke for hans sag.⁶

Familien Coilas har gennem deres erfaring med at vedligeholde deres ø af tro, både bogstaveligt og billedligt, indset, at flid virkelig bliver belønnet. »Nogle gange er vi ved at blive kvalt i de daglige gøremål, såsom at lave mad og den slags,« siger Nelson. »Når vi glemmer Gud, bliver livet indviklet. Der er flere problemer, og

det hele falder fra hinanden.«

Nelson stopper op og peger på et nyt lag siv, som han har lagt samme morgen. »Hvis vi er vedholdende,« siger han, »hvis vi beder, studerer, faster og holder familieaften regelmæssigt, så bliver vi stærkere.« ■

NOTER

1. Se Alma 32:41-43.
2. Se 1 Ne 2:18-19; 10:17-19; Enosh 1:12.
3. Se 1 Ne 15:8-11; 16:28-29; Enosh 1:10; Mosi 1:11; 4:6.
4. Se Mosi 1:16; Alma 12:9-11.
5. Se Mosi 1:6-7; Alma 17:2.
6. Se Jakob 1:19; 5:75; Moro 9:6.

BØRN

Ingen frygt for vandet

Joseph fra øen Apu Inti i Titicaca-søen i Peru

Adam C. Olson Kirkens Tidsskrifter

Syvårige Joseph er vokset op omkring vandet. Eller han er snarere vokset op med vand omkring sig – omgivet af det kolde vand i Titicaca-søen i Peru. Sådan er det, når man bor på en ø af flydende siv.

Joseph og hans familie tilhører uro-folket, som har bygget og boet på flydende øer i Titicaca-søen i århundreder. De fisker i søen. De bader i søen. De sejler henover søen fra ø til ø.

Man skulle måske tro, at når Joseph er så vant til vand, ville han ikke være nervøs for at stå i et dåbsbassin om nogle måneder for at blive døbt. Men han har det, som mange andre børn har det.

»Jeg glæder mig,« siger han. »Men jeg er bange for at komme ned under vandet.«

Eftersom uro-børnene er omgivet af vand, lærer de at være forsigtige med vandet. Så da Joseph fortalte sine forældre om sine bekymringer, talte familien om dåb til familieaften, og Joseph og hans far øvede det, de skulle gøre.

»Min far skal døbe mig,« siger Joseph. »Han har hjulpet mig, så jeg ikke er så bange mere.«

Nu forbereder Joseph sig omhyggeligt til sin dåb. Han gør sig især umage med at høre efter i Primary og lære trosartiklerne udenad. Han ved, at det vil hjælpe ham nu og i fremtiden.

»Jeg skal på mission,« siger han. »Som Nefi sagde, så vil jeg gå og gøre det, som Herren har befalet« (se 1 Ne 3:7). ■

NOGLE AF JOSEPHS FAVORITTER

- Historien om Nefi, der henter bronzepladerne (se 1 Ne 3-4).
- Den tiende trosartikel.
- At lege med sin søster, sin niece (herover) og sin nevø.
- At spise stegt ørred og kartofler.
- At passe på sit lam.

JEG FORSVAREDE MIN AFHANDLING – OG MORMONS BOG

Da jeg gik på universitetet, skulle alle de studerende skrive en afhandling. Hver studerendes afhandling skulle godkendes af to lektorer.

Jeg valgte, at min afhandling skulle være en undersøgelse og analyse af krigene i Mormons Bog. Jeg talte med en af lektorerne om min plan, og han

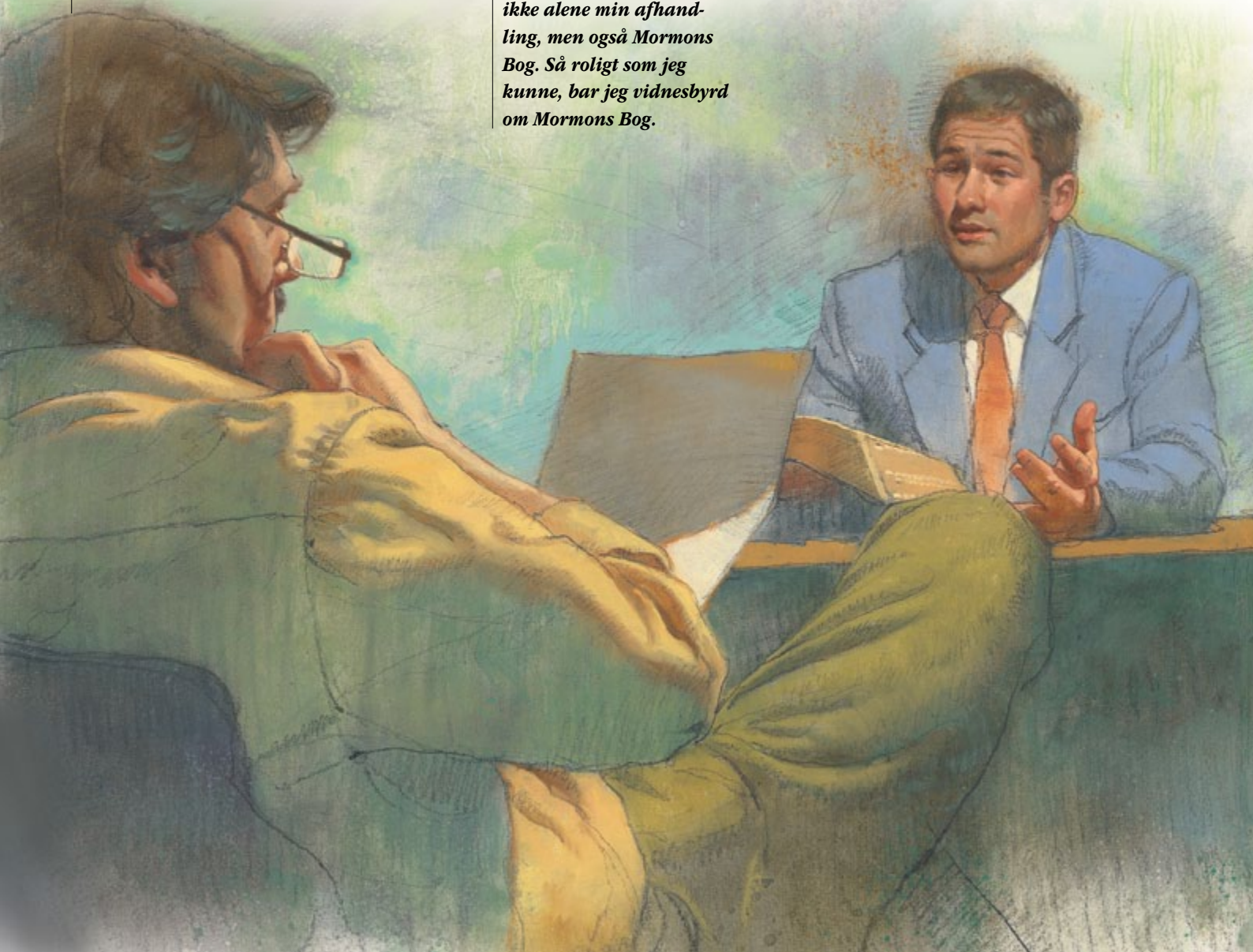
ville gerne være en af mine vejledere. Han foreslog også en anden lektor som en mulig vejleder.

Jeg mødtes med den anden professor og forklarede mit emne for ham. Så snart jeg nævnte Mormons

Lektoren begyndte næsten øjeblikkeligt at angribe – ikke alene min afhandling, men også Mormons Bog. Så roligt som jeg kunne, bar jeg vidnesbyrd om Mormons Bog.

Bog, ændredes hans holdning, og han begyndte at kritisere Kirken. Jeg lyttede stille, indtil han havde talt færdigt, og så forklarede jeg kort, at jeg mente, at han havde misforstået vores tro. Han virkede ikke overbevist, men til min overraskelse gik han med til at blive min vejleder.

Efter næsten et års research og skriveproces afleverede jeg min afhandling til godkendelse. I løbet af det år var jeg blevet optaget på jurastudiet, og jeg skulle bestå denne opgave for at komme videre.

En uge senere modtog jeg en e-mail fra den lektor, som havde kritiseret Kirken. Han bad mig om at komme hen på hans kontor.

Da jeg kom derhen, bad han mig lukke døren og sætte mig. Han begyndte næsten øjeblikkeligt at angribe – ikke alene min afhandling, men også Mormons Bog. Så roligt som jeg kunne, bar jeg vidnesbyrd om Mormons Bog.

Jeg spurgte tøvende lektoren, om han stadig ville godkende min afhandling. Han svarede, at det ville han ikke.

Da jeg gik hjem, var jeg nedslået og anede ikke, hvad jeg skulle gøre. Uden denne mands godkendelse, mistede jeg muligheden for at bestå og begynde på jurastudiet. Jeg bad om, at alt måtte ordne sig i sidste ende.

Da jeg forklarede situationen for den anden lektor, som var vejleder på min afhandling, rådede han mig til at tale med lektoren den følgende dag og give ham endnu en mulighed for at godkende afhandlingen.

Næste morgen sad jeg så og ventede udenfor denne lektors kontor. Jeg var nervøs og usikker på, hvordan han ville reagere på at se mig igen. Da han ankom, åbnede han tavst sit kontor og vinkede mig indenfor. Uden at sige et ord tog han sin kuglepen frem og underskrev min afhandling og gav mig dermed godkendelsen. Han gav mig ikke nogen forklaring på, hvad der havde fået ham til at ombestemme sig, men han smilede, da han sagde farvel.

Jeg er taknemlig for, at jeg fik mulighed for at bære vidnesbyrd for denne mand. Jeg ved, at når vi står ved det, som vi tror på, styrker og velsigner vor himmelske Fader os. ■
Scott Macdonald, Californien i USA

NÅR JEG MØDER MIN BROR IGEN

Da jeg var lille, ville jeg så gerne have, at min bror Juan Fernando skulle løbe og lege som andre børn. Da jeg spurgte min mor, hvorfor han ikke kunne det, sagde hun, at han havde fået en hjerneskade ved fødslen på grund af iltmangel og aldrig ville blive i stand til at løbe og lege.

Min bror tilbragte hele sit liv i sengen. Da jeg var opvokset i Kirken, forstod og accepterede jeg hans tilstand og vidste, at han var en stor ånd. Ikke desto mindre ønskede mit barnehjerte, at han skulle være som alle andre, selv om jeg ikke kunne forestille mig, hvordan det ville være, hvis han kunne gå eller løbe eller tale.

Jeg var bekymret for, hvem der skulle passe ham, hvis resten af familien døde, før han gjorde. I mine inderlige bønner til min himmelske Fader bad jeg om, at han ikke måtte tage os, før han havde taget Juan Fernando. Jeg vidste, at han ville bønhøre mig.

Min bror var 16 år, da han døde en råkold vintereftermiddag. Han

efterlod et stort tomrum i vores familie. Vi følte sorg, men også håb. Nogle dage efter hans død faldt jeg i søvn, mens jeg lå og tænkte på ham, og jeg drømte en smuk drøm.

Jeg var ude at gå, men mit blik sløredes af skyer. Jeg fik øje på noget i det fjerne og begyndte langsomt at gå hen imod det. Da jeg kom nærmere, kunne jeg se, at det var en vognfuld smukke blomster. Mens jeg kiggede på dem, lagde jeg mærke til en flot, ung mand klædt i hvidt, som stod ved vognen. Jeg stoppede op og syntes, at jeg genkendte ham, og så blev jeg klar over, at det var min bror. Jeg blev så glad for at se ham. Han talte til mig, og jeg ville kramme og kysse ham. Men så vågnede jeg.

Jeg var så taknemlig for, at jeg havde hørt hans stemme og set ham helt rask. Jeg kan kun forestille mig det øjeblik, hvor vi skal ses igen. Jeg er sikker på, at der bliver kys og kram og kærlige ord – og alt det takket være Jesu Kristi forsoning. Takket være Frelseren skal vi alle opstå af graven og kan blive genforenet som familier, for aldrig mere at skilles.

Jeg husker Amuleks ord: »Ånden og legemet skal atter blive genforenet i deres fuldkomne form; både lem og led skal blive bragt tilbage til deres rette skikkelse« (Alma 11:43).

Jeg er taknemlig for Jesu Kristi givne evangelium, som skænker min sjæl fred. Jeg ved, at jeg skal se min bror igen en dag. ■

María Isabel Parra de Uribe, Mexico

MINE PIONERDAGE I CALGARY

Jeg blev født i en lille by i Nord-England i 1947. Da jeg var 15 år gammel, præsenterede nogle venner mig for missionærerne, og jeg blev medlem af Kirken. Men min familie sluttede sig ikke til Kirken.

Da jeg hørte om Kirkens tidlige pionerer, følte jeg mig snydt, fordi jeg ikke havde pionerforfædre, der var vandret over prærien. Men de følelser ændrede sig, efterhånden som jeg udviklede mig i evangeliet.

Jeg fik en forståelse af, at de tidlige pionerer havde banet vejen, så mennesker som jeg kunne blive medlemmer af Kirken. De to missionærer, som præsenterede mig for evangeliet, var efterkommere af disse pionerer, så jeg skylder pionererne meget. Jeg følte mig knyttet til dem på en særlig måde.

Jeg indså også, at jeg *har* en arv fra gavmilde, hårdtarbejdende mennesker, som har ofret, arbejdet og udkæmpet krige for at gøre det muligt for mig at få det, som de aldrig selv havde, og at de har givet mig den frihed, jeg nyder i dag. Mine forældre blev ikke medlemmer af Kirken, men de har opdraget mig med gode værdier og principper, som beredte mig på at modtage evangeliet.

Endelig erfarede jeg, at der er mange forskellige slags pionerer. Jeg er førstegenerationsmedlem af Kirken. Min familie var ikke glade for min beslutning om at blive døbt, hvilket

gjorde det vanskeligt for mig at komme til mine møder. Vores lille gren kæmpede med en mangel på medlemmer, især præstedømmebærere. Med tiden stod det klart, at missionen ville lukke grenen.

Derfor besluttede jeg at flytte til Canada, hvilket var en af de vanskeligste beslutninger, jeg har truffet. Jeg var enebarn, og jeg elskede mine forældre højt, ligesom de også elskede mig, men mit vidnesbyrd havde været i fare, hvis jeg var blevet i et område, hvor jeg ikke kunne komme i kirke. Jeg kan stadig huske den aften, jeg rejste – min far løb ved siden af toget og sendte mig fingerkys, mens min mor kiggede på. Mit hjerte var knust, men jeg vidste, at jeg måtte rejse.

Jeg ankom til Calgary i provinsen Alberta på mors dag i maj 1967. Jeg gik i kirke med de medlemmer, jeg boede hos, og jeg græd under hele mødet. Jeg kan huske, at jeg med tårevædede kinder skrev breve til mine forældre og fortalte dem, at jeg holdt af Canada, men at jeg savnede England og min familie meget.

Jeg kæmpede for at vænne mig til mit nye liv, og jeg døjede med hjemve og skuffelser, men jeg stræbte efter at være tro mod evangeliet. Jeg kom til alle mine møder og tog imod kaldelser. Det var mine pionerdage.

Jeg kan stadig huske den aften, jeg rejste – min far løb ved siden af toget og sendte mig fingerkys, mens min mor kiggede på. Mit hjerte var knust, men jeg vidste, at jeg måtte rejse.

Senere traf jeg min mand. Vi blev beseglet i templet i Cardston i Alberta og har opdraget tre børn i Kirken.

Hver gang jeg vender hjem til England, overvældes jeg af minder om min konvertering, og jeg kan ikke lade være med at være taknemlig for mine velsignelser. Hvor ville jeg have været i dag, hvis jeg ikke havde været modig nok til at træffe det svære valg og følge Ånden?

Jeg vil altid være dybt taknemlig for de tidlige pionerer, både i og uden for Kirken, som banede vejen, så jeg og andre som jeg kunne høre evangeliet. De, som er gået forud for mig, gav mig muligheden for og modet til at være en nutidig pioner. ■

Lorraine Gilmour, Ontario i Canada

TO BYER OG MILD BARMHJERTIGHED

Ligesom Nauvoo i Illinois ligger Natchez i staten Mississippi på et højedrag ved Mississippifloden. De tidlige sidste dages hellige, som ankom fra England, drog ofte igennem Natchez på deres vej fra New Orleans til Nauvoo. Faktisk stak en nogle bøller i 1844 ild til en båd i Natchez' havn, fordi den medbragte sidste dages hellige.

Da jeg ankom til Natchez for at begynde på et job for USA's nationalparker, havde jeg mine tvivl og en vis angst. Jeg havde forladt alt det, der var trygt og velkendt hjemme i Utah, og jeg tog nu bolig i denne nye og tilsyneladende fremmede by. Jeg følte mig ensom og fortabt.

På den første oplæringsdag på arbejdet viste parkbetjenten mig rundt i parkens hovedbygning fra borgerkrigstiden og demonstrerede den form for rundvisning, som jeg snart selv skulle udføre. Da vi havde gennemgået den første etage, havde jeg allerede svært ved at huske det hele. Med sine franske rokokomøbler og sit engelske porcelæn var huset indbegrebet af Sydens velstand – og det

Da vi gik op ad den prægtige trappe, var der et oliemaleri af et bylandskab, som fangede min opmærksomhed. Kunne det maleri virkelig være det, jeg troede, at det var?

overvældede mig helt. Da jeg blev klar over, at vi endnu ikke havde set anden sal, fyldtes jeg af mismod og længtes efter at komme hjem.

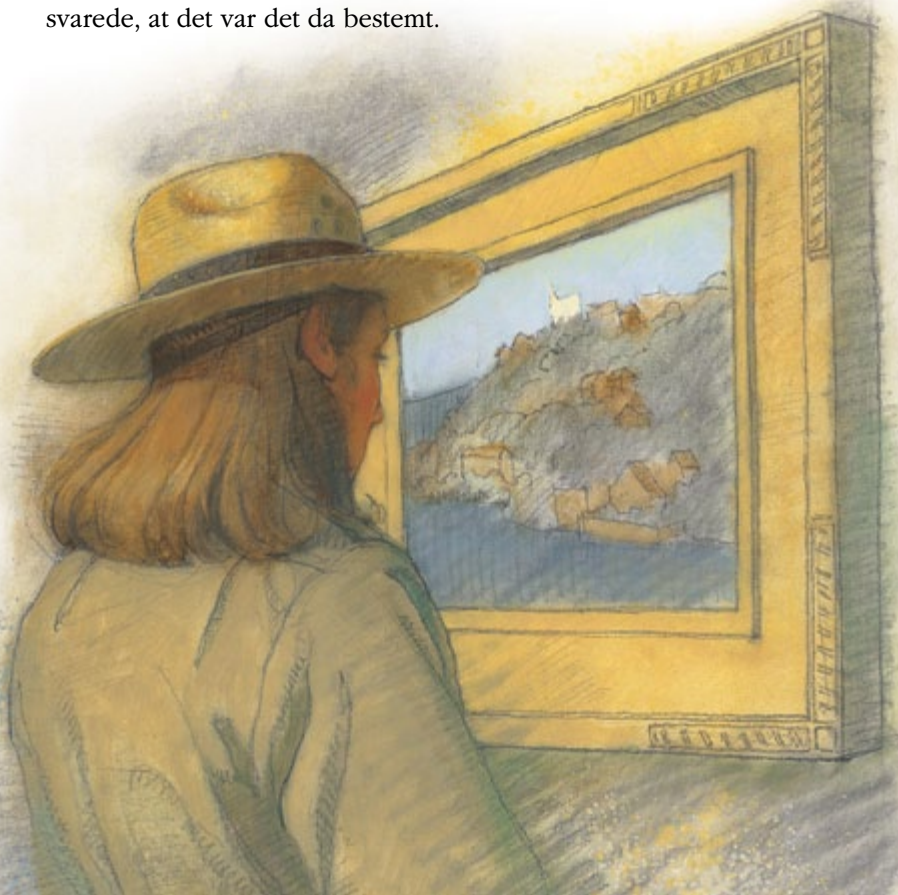
Da vi gik op ad den prægtige trappe, var der et oliemaleri af et bylandskab, som fangede min opmærksomhed. Jeg havde aldrig set det før, men der var noget velkendt ved det. Mine øjne blev draget mod en stor bygning øverst på byens højedrag, og jeg genkendte flodens bugtning uden om byen. Kunne det virkelig være det, jeg troede, at det var?

Jeg spurgte, om maleriet forestillede Nauvoo. Min supervisor, som blev overrasket over mit spørgsmål, svarede, at det var det da bestemt.

Jeg fandt snart ud af, at nogle af husets senere ejere havde købt maleriet, formentlig fordi det var malet midt i det 19. århundrede, og fordi flodlandskabet mindede meget om Natchez.

De hellige, der kom gennem Natchez midt under forfølgelserne, må have følt sig lettet og taknemlige, når de nåede frem til Nauvoo. På samme måde følte jeg mig trøstet, da jeg så billedet af Nauvoo i hovedbygningen i Natchez. Da jeg så maleriet, vidste jeg, at min himmelske Fader forstod min situation og ville velsigne mig med den styrke, jeg havde brug for, så jeg kunne overvinde hjemve, frygt og tvivl. Jeg vidste, at det maleri af Nauvoo var et udtryk for Herrens milde barmhertighed. ■

Tiffany Taylor Bowles, Illinois i USA

• KOM i gang

Ældste Von G. Keetch

Områdehalvfjerdser i Salt Lake City-området i Utah

Der fortælles en historie om en gruppe røgdykkere. Disse modige mænd og kvinder bekæmper skovbrande ved at springe ud med faldskærm fra et fly og bekæmpe branden oppefra og ned, mens andre bekæmper den nedefra.

Under en særlig voldsom skovbrand samledes et hold af eliterøgdykkere til en briefing, inden de skulle af sted med deres fly. Lederen – en klog og erfaren brandmand – fortalte røgdykkerne, at situationen var meget usikker, og han kunne ikke give dem præcise instrukser. I stedet sagde han, at røgdykkerne skulle kontakte ham via radioen, når de landede på bakkekammen over branden. Så ville han give dem instrukser med hensyn til, hvordan de skulle begynde brandslukningen.

Røgdykkerne tog hurtigt af sted i deres fly, sprang med faldskærm ned på bakkekammen over den buldrende brand og gjorde sig klar til indsats. Mens de betragtede branden oppefra, kunne de se en halv snes mulige veje, som de kunne følge, når de påbegyndte slukningen.

I overensstemmelse med deres aftale med indsatslederen, tog holdlederen en håndholdt radio frem, fandt

den rigtige frekvens og bad indsatslederen om instrukser med hensyn til, hvilken sti de skulle vælge. Men der lød kun statisk knitren fra radioen; de kunne slet ikke høre indsatslederen.

Da røgdykkerne antog, at indsatslederen var optaget af andre gøremål, besluttede de at vente ti minutter og så prøve igen. Men da de kaldte indsatslederen igen, var det med samme resultat – statisk knitren og ingen instrukser.

Røgdykkerne rådførte sig med hinanden. De kunne se flere stier ned ad bjerget, som de kunne følge til en god udgangsposition for deres slukningsarbejde, men de var bekymrede over, at de ikke havde modtaget vejledning fra indsatslederen. De var bekymrede for, at hvis de begav sig ned ad den sti, som i deres øjne så bedst ud, så fulgte de måske en kurs, der stred imod det, som indsatslederen ønskede, og så ville de blive tvunget til at trække sig tilbage.

At hvile ud på bakkekammen kan synes som en god måde at undgå fejltrin på, men det er også en måde at undgå at gøre fremskridt på.

Så de besluttede at vente oppe på bakkekammen. Et kvarter senere prøvede de igen indsatslederen. Intet resultat. De tog deres rygsække af og fandt et sted at sidde ned. En halv time blev til en time, og en time blev til to timer. De prøvede regelmæssigt at få fat i indsatslederen. Men nøjagtig som før modtog de kun statisk knitren.

Røgdykkerne besluttede at spise deres frokost. Da de bagefter stadig ikke kunne få kontakt med indsatslederen, lagde de sig på deres rygsække og tog en lur. De var irriterede. Hvis indsatslederen dog bare ville vise dem en smule opmærksomhed og sige, hvilken vej de skulle følge, så ville de med glæde følge den kurs og gå i gang med slukningsarbejdet. Men indsatslederen syntes at ignorere dem, da han sikkert var optaget af andet. Og de havde besluttet sig for, at de ikke ville gå nogen steder uden indsatslederens instruks.

De var jo trods alt blevet lovet retningslinjer, inden de sprang ned på bakkekammen.

Syv timer efter at røgdykkerne var landet på bakkekammen, kom en udmattet holdleder fra den gruppe, der bekæmpede ilden længere nede ad bjerget op ad stien og fandt røgdykkerne. Han var fuldstændig lamslået. Han nærmede sig deres leder og spurgte: »Hvorfor ligger I her og daser på bakkekammen? Vi havde hårdt brug for jeres hjælp. Ilden var ved at tage magten fra os, fordi vi ikke havde nogen hjælp til at holde den under kontrol. Og i al den tid har I bare ligget her og sluppet af?«

Røgdykkernes leder forklarede deres problem til holdlederen. De var blevet lovet instrukser fra indsatslederen. De havde ihærdigt forsøgt at få de instrukser. Men indsatslederen havde ignoreret dem og aldrig besvaret deres opkald. De kunne ganske vist se flere stier ned til branden. Men de var bange for at vælge den forkerte. Så de besluttede at vente, indtil de modtog de lovede instrukser fra indsatslederen.

Holdlederen rakte hånden frem og tog den lille radio, som røgdykkerne havde anvendt. Han gik små 45 meter ned ad en af stierne mod branden. Så stoppede han op og afprøvede radioen. Indsatslederens stemme gik klart og tydeligt igennem. Så gik holdlederen tilbage til toppen af bakkekammen og gik 50 meter ned ad en anden sti. Så stoppede han op og kaldte indsatslederen. Igen lød indsatslederens stemme med det samme.

Den bedste og tydeligste vejledning kommer til os, når vi ikke bare venter på, at vor himmelske Fader skal sende hjælp og vejledning, men når vi virker med iver og går til sagen.

Holdlederen gik tilbage til røgdykkerne og kastede radioen hen til deres leder med ordene: »I befinder jer i en død zone. Det eneste, I skulle gøre, var at bevæge jer lidt ned ad en af stierne, så havde indsatslederen let kunnet give jer de nødvendige kursændringer og ført jer ned til det sted, hvor vi havde brug for jer. I stedet drev I den af heroppe og var totalt unyttige.«

I vores søgen efter åndelig vejledning og hjælp kan vi være fristet til at gøre nøjagtig som røgdykkerne. Vi befinder os på ukendt område. Vi ser flere veje, som vi kunne vælge, og vi er ikke sikre på, hvilken vej vi skal vælge. Vi er blevet lovet inspiration og hjælp fra vor himmelske Fader. Men den kommer ikke altid lige med det samme. Vi bliver fortvivlede og beslutter, at vi bare må sætte os ned

og vente, indtil den lovede vejledning kommer. Vi venter, og vi venter, og vi venter og spekulerer på, hvorfor den guddommelige Indsatsleder ikke hjælper os på vej.

Hvis vi gør det, overser vi et vigtigt princip ved åbenbaring. Vor himmelske Fader forventer, at vi bruger vores intelligens, vore evner og erfaring til at udstikke en forhåndskurs. Når vi begiver os fremad ad den sti, vi har valgt, kan vi meget bedre modtage de kursændringer, som han måtte have til os. Men hvis vi blot sætter os på bakkekammen og læner os op ad vores rygsæk, indtil han giver os instrukser, risikerer vi at befinde os i en åndelig dødszone.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Det forventes af os, at vi anvender

det lys og den kundskab, som vi allerede besidder, til at forme vores tilværelse. Vi bør ikke behøve en åbenbaring til at hjælpe os i gang med vore pligter, for vi har allerede i skrifterne fået at vide, hvad vi skal gøre; ej heller bør vi forvente, at åbenbaring skal erstatte åndelig eller timelig viden, som vi allerede har modtaget – den kan blot uddybe den. Vi skal klare tilværelsen på en almindelig, hverdagsagtig måde i overensstemmelse med de rutiner og regler, der nu engang styrer livet.

Regler og love og befalinger er en værdifuld beskyttelse. Hvis vi har brug for åbenbaret instruks til at ændre vores kurs, så venter den hen ad vejen, når vi ankommer til det sted, hvor der er brug for den.¹

Jeg vidner om, at den bedste og tydeligste vejledning kommer til os, når vi ikke bare venter på, at vor himmelske Fader skal sende hjælp og vejledning, men når vi virker med iver og går til sagen. Til de af jer, som venter på, at Herren skal give jer vejledning – I, som har brug for hjælp til en vigtig beslutning eller svar på et spørgsmål – giver jeg denne udfordring: Brug jeres intelligens under bøn og overvejelse og brug jeres ressourcer til at vælge den vej, der synes rigtig for jer. Følg så den vej med iver (se L&P 58:26-28). Når det er tid til en kursændring, skal han nok være der og vejlede jer. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, »Søgen efter åndelig kundskab«, *Liahona*, jan. 2007, s. 16.

VED SMÅ MIDLER

Laurel Teuscher

Jeg syntes, at jeg klarede mig fint. Jeg havde været på mission, taget en eksamen, sikret mig et fuldtidsjob og var endelig flyttet ind i min egen lejlighed. Jeg gik i kirke hver søndag og deltog nu og da i aktiviteter. Jeg havde masser af venner, både gifte og ugifte, og jeg havde pludselig tid til at læse, som var noget af det, jeg holdt mest af som barn. Men på trods af alle disse aktiviteter følte jeg mig lidt fortabt.

I kapitel 37 i Alma kan vi læse Almas råd til sin søn Helaman. I vers 41-42 taler Alma om Lehis familie og Liahona. Han forklarer, at Liahona ikke fungerede, når de var »lade og glemte at udøve deres tro og flid«, og at »de havde ingen fremgang på grund af deres overtrædelser. Derfor forblev de i ørkenen eller rejste ikke en direkte vej«. Da jeg læste de vers, fik det mig til at indse, at jeg ikke havde fremgang. Jeg udøvede ikke min tro og var ikke flittig med noget i livet. Jeg var holdt op med at arbejde hen mod et mål. Jeg ventede bare på, at der skulle ske noget.

Jeg havde ikke på noget tidspunkt sat mig ned og skrevet en liste over alt det, som jeg skulle ændre. Forandringerne kom lidt efter lidt. Til at

begynde med stod jeg tidligt op og begyndte at løbe eller motionere på anden vis. Derefter begyndte jeg at undersøge forskellige studier, som kunne hjælpe mig med at nå videre inden for mit arbejde eller give mig mulighed for at finde et andet job. Jeg fandt et studie, og så brugte jeg tid på at tage de nødvendige prøver for at kunne søge ind på det. Skriftstudium og bøn fik større betydning for mig, og jeg bestræbte mig på at finde tid hver dag til at mætte mig med Kristi ord og stræbe efter at fornemme Ånden. Jeg gjorde en særlig indsats for at blive mere engageret i min menighed – selv om det betød, at jeg måtte ofre noget af min egen tid.

Da jeg begyndte at foretage de små ændringer, blev jeg gladere. Jeg føler, at jeg udvikler mig, og at min himmelske Fader giver mig nye udfordringer. Jeg kan se de udfordringer i øjnene med håb i stedet for frygt og skuffelse. Jeg har erfaret, at når vi holder op med at arbejde eller udøve vores tro og bevæge os i en bestemt retning, så kan vor himmelske Fader ikke hjælpe os, og vi når ikke vore mål. Jeg er så taknemlig for de små ændringer, som har hjulpet mig til at se en vej fremad. ■

Lige til **sagen**

Hvorfor skal vi **helt ned under vandet, når vi bliver døbt?**

Du har måske overværet en dåb, hvor dåbskandidaten skulle have udført ordinancen to gange, fordi vedkommende ikke var helt nede under vandet første gang. Da dåb er en frelsende ordinance, er det afgørende at

den udføres præcist og korrekt.

Dåben er en symbolsk handling. Den »symboliserer død, begravelse og opstandelse og kan kun udføres ved nedsænkning« (Bible Dictionary, »Baptism«). At komme ned under vandet repræsenterer Jesu Kristi død og begravelse, men det repræsenterer også, at vi begraver vores naturlige jeg (se Rom 6:3-6). Når vi føres op af vandet igen, symboliserer det Jesu Kristi opstandelse, og det repræsenterer også en genfødsel som hans pagtsdiscipel. De to vidner, som står ved siden af dåbsbassinet, sikrer sig, at den, der bliver døbt, kommer helt ned under vandet, som jo er symbolet på genfødsel.

Når vi bliver døbt, følger vi det mønster, som Frelseren viste, da han blev døbt ved nedsænkning i Jordanfloden (se Matt 3:13-17). Vor himmelske Fader ønsker, at ethvert af hans børn skal blive rensset fra synd, så de kan leve sammen med ham igen. At blive døbt ved nedsænkning, sådan som Kristus blev, er en væsentlig del af hans guddommelige plan. ■

Helligånden skal jo være vores konstante ledsager, men jeg synes ikke, at jeg konstant kan fornemme Ånden. Er der noget galt med mig?

Hvis du er værdig, men ikke føler Ånden hele tiden, så kan det betyde, at du stadig er ved at lære, hvordan man genkender og følger Talsmandens vejledning. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Selv om vi stræber efter at være trofaste og lydige, er der simpelthen tidspunkter, hvor Åndens vejledning, bekræftelse og fred ikke tydelig fornemmes i vores liv« (se »Så vi altid må have hans Ånd hos os«, *Liahona*, maj 2006, s. 29).

Hvis du ikke ved, om du har Helligånden med dig, så stop op og lyt. Du kan fornemme Åndens indflydelse som en stille, fredfyldt vished. Prøv at erkende den stille, sagte røst, når du gør noget, som indbyder Ånden, såsom at bede, studere skrifterne eller overvære nadvermødet. Når du handler ud fra tilskyndelser og øver dig i at lytte til Ånden, bliver din evne til at skelne disse stille, diskrete følelser skærpet.

Du skal leve værdigt for at have Ånden med dig (se Mosi 2:36). Hvis du ikke fornemmer Åndens indflydelse i dit liv, kan det være et advarselssignal om, at du skal omvende dig og revurdere dine prioriteter. Du kan indbyde Ånden ved oprigtig omvendelse, bøn, studium af skrifterne eller andre opbyggende aktiviteter. ■

Er Kirken imod alle computerspil eller kun de voldelige spil?

Der findes mange computerspil, som er rene, udfordrende og sjove, og nogle spil til flere spillere kan være en fornøjelig fællesaktivitet. Kirken er ikke imod computerspil, men unge opfordres til at være vise i deres valg af spil og den tid,

som de bruger på disse spil. Vi har fået befaling om at anvende vores tid vist (se L&P 60:13). Bare fordi noget er rent og sjovt, betyder det ikke, at det er værd at bruge tid på.

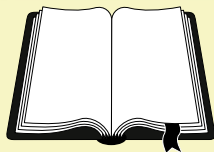
Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede: »En af de måder, hvorpå Satan ... svækker jeres åndelige styrke, er ved at opmuntre jer til at bruge store dele af jeres tid på at gøre noget, som ikke er særlig vigtigt. Jeg taler om sådan noget som at sidde i flere timer og se fjernsyn eller videofilm, spille computerspil natten lang eller surfe på internettet« (»Be Strong in the Lord«, *Ensign*, juli 2004, s. 13).

Det er helt i orden at bruge noget tid på at spille computerspil, der lever op til de mediestandarder, som findes i *Til gavn for de unge*. Men vær villig til at stille joysticket fra dig eller slukke for computeren og give dig i kast med noget andet. Lad ikke computerspil afholde dig fra sunde aktiviteter som motion, studium af evangeliet, lektier eller samvær med din familie. ■

SLADDER

LAD DET IKKE GÅ VIDERE.

MIT YNDLINGSSKRIFTSTED

2 Ne 2:11

Dette vers har altid været min vejledning og inspiration, når jeg oplever tvivl, fortvivlelse eller vanskeligheder. Det har været mit yndlings-skriftsted, lige siden jeg undrede mig over, hvorfor der skal være modgang.

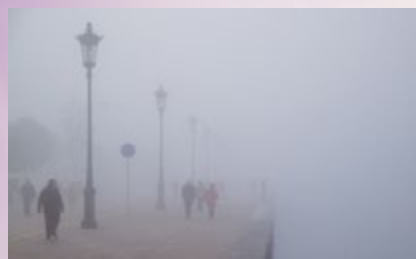
Hvorfor skal der være modsætninger? Hvorfor kan livet ikke bare være positivt, lykkeligt, let og godt? Hvorfor findes alt det dårlige?

Dette vers har fået mig til at forstå livet og dets mange facetter. Det har fået mig til at værdsætte meningen med livet mere. Det fik mig til at forstå hensigten med modgang, og at jeg bør være taknemlig for den. For uden den kunne vi ikke kende livets sande indhold og skønhed. Uden modgang ville vi ikke kende kærlighed, glæde eller fremgang. Jeg har lært at elske livet og tage det, som det er, og stole på Herren, fordi hans visdom er ubestridelig.

Sheena P., Filippinerne

»**M**it råd til os alle er at se hen til Herrens fyrtårn. Der findes ingen tåge så tæt, ingen nat så mørk, ingen storm så stærk og ingen sømand så fortabt, at dette fyrtårns lys ikke kan redde situationen. Det kalder på os gennem livets storme. Herrens fyrtårn udsender signaler, som hurtigt kan genkendes, og som aldrig svigter.«

Præsident Thomas S. Monson,
»Et afsluttende ord«, *Liahona*,
maj 2010, s. 113.

Jeg tog dette billede i Thessaloniki i Grækenland. Det minder mig om den mørke tåge i Lehis drøm (se 1 Ne 8:22-24).

Kevin K., Tyskland

SEND din beretning, dit foto eller feed-back til liahona@ldschurch.org. Vedlæg dit navn, fødselsdato, menighed eller gren, stav og forældres tilladelse (e-mail kan bruges). Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

SÅDAN FÅR MAN RENE TANKER

Selv om dårlige tanker af og til kan banke på, bør vi ikke byde dem ind og lade dem sætte sig. Det bedste tidspunkt at bekæmpe en fristelse på er, når tanken begynder at tage form. Knus frøet, så vokser planten ikke op. Når jeg befinder mig i sådan en situation, synger jeg min yndlingssalme og stræber efter at have et billede af Jesus i hjertet, indtil jeg kan modstå fristelsen. Hvis vi ihærdigt modsætter os dårlige tanker, så forsvinder de.

Jorge G., Venezuela

SVARET I VERS 8

*Joseph Smith fandt sit svar i Jak 1:5.
Jeg fandt mit et par vers længere henne.*

Angelica Nelson

Klokken var 23, og jeg sad på mit værelse efter at have været ude med nogle venner fra skolen.

Jeg vidste, at jeg ikke havde truffet de klogeste valg den aften. »Men,« ræsonnerede jeg, »jeg har heller ikke truffet de dumme.«

Irriteret fandt jeg mine lektier frem. Jeg var så træt, at jeg bare havde lyst til at få det overstået og gå i seng: »Jeg mangler stadig at læse i skrifterne. Men det springer jeg over i aften,« tænkte jeg.

Jeg begyndte at tænke på alt det, der forventedes af mig. Studium af skrifterne, morgenseminar, kirkedeltagelse og GUF, gode karakterer, deltagelse i fritidsaktiviteter, deltidsarbejde ... listen var lang.

Jeg følte et enormt pres på alle områder af mit liv, især fordi jeg var den eneste sidste dages hellige pige på skolen. Jeg mindede altid mig selv om, at jeg måske var den eneste sidste dages hellige, som mine venner mødte, så jeg skulle være et godt eksempel. Men jeg var begyndt at svigte.

»Jeg ville ønske, at jeg kunne være mere afslappet som mine venner,« tænkte jeg. Jeg ville også ønske, at jeg

ikke havde det forfærdeligt, når jeg gik til fest eller kom til at bande, men sandheden var jo, at det havde jeg.

Det gjorde mig fysisk syg, når jeg traf valg, som jeg vidste var forkerte. Men af en eller anden grund blev jeg ved med at gøre det.

Det var næsten midnat, før jeg var færdig med mine lektier. Der var fem timer til vækkeuret ringede. Så skulle jeg op, slæbe mig af sted til seminar og kæmpe mig gennem endnu en skoledag.

Så slog det mig, at jeg jo slet ikke behøvede at adlyde alle reglerne. Jeg kunne holde op med at gå i kirke, til seminar og GUF, hvis jeg havde lyst. Jeg behøvede jo ikke at gøre det, bare fordi min familie gjorde det.

Det var en befriende tanke. Jeg krøb i seng og var næsten faldet i søvn, da jeg fornemmede en stærk tilskyndelse til at læse i skriften. »Nej,« tænkte jeg. »Jeg er færdig.«

Så fornemmede jeg det igen. Så tænkte jeg: »Godt, så en sidste gang da.«

Vi studerede Det Nye Testamente i seminar det år. Jeg slog op der, hvor mit bogmærke lå, nemlig i Jakobs brev, kapitel 1. Det var det kapitel,

som Joseph Smith havde læst, og som inspirerede ham til at gå ud i den hellige lund og åbne sit hjerte for vor himmelske Fader. »Det var ironisk,« tænkte jeg. Jeg begyndte at læse.

Vers 5 var jo velkendt. »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom ...« Men det var vers 8, som åbnede mine øjne den nat. Der stod: »... tvesindet som det er og ustadig i al sin færd«. Jeg stoppede op. Så læste jeg det igen.

Jeg var tvesindet. Jeg hævdede at være sidste dages hellig, men min handlinger var begyndt at sige noget andet. Og hvis jeg fortsatte på den måde, ville jeg, uanset hvilken vej jeg valgte, være ustadig og usikker og derfor ulykkelig.

Jeg måtte vide, om evangeliet var sandt. Jeg måtte vide, om det var umagen værd at stå op kl. 5 om morgenen for at studere evangeliet. Jeg måtte vide, at jeg stræbte efter at leve mit liv så godt som muligt, selv om andre gjorde grin med mig, fordi det virkelig ville give mig den største glæde og lykke.

Klokken var da næsten 1, men jeg knælede ved siden af min seng og åbnede mit hjerte for min himmelske

Fader. Jeg bad ham om at hjælpe mig med at finde ud af, hvad der var rigtigt, hvilken vej, jeg skulle følge, og om at tage mig ved hånden og føre mig væk fra den forvirring, jeg følte.

Ordene kom ganske enkelt, klart og fredfyldt ind i mit sind: »Du ved det allerede.« Og det gjorde jeg.

Jeg rejste mig, slukkede lyset og faldt i søvn. Fire timer senere ringede mit vækkeur. Søvnigt slukkede jeg for det. Et øjeblik senere var jeg oppe og gjorde mig klar til endnu en dag, der også omfattede morgenseminar.

Der er gået mange år siden den vidunderlige midnatsoplevelse. Mit vidnesbyrd vokser stadig. Nogle gange er det stærkere end på andre tidspunkter. Forskellen er bare, at jeg kender sandheden, og jeg har aldrig set mig tilbage siden. ■

Præsident
Thomas S. Monson

VORES DYREBARE PIONERARV

Vi kan hver især lære meget af de første pionerer, som imødegik deres kampe og hjertesorger med resolut mod og urokkelig tro på den levende Gud.

Pionerernes lidelser

»Den første udvandring i 1847, som blev organiseret og ledt af Brigham Young, beskrives af historikere som en af de store begivenheder i amerikansk historie. Flere hundrede mormonpionerer led og døde af sygdomme, kulde og sult. Der var nogle, som, fordi de hverken havde vogne eller oksespannd, bogstaveligt vandrede de 2100 kilometer over prærien og gennem bjergene, mens de skubbede en håndkærre.«¹

Inspirerende tro

»Vi kan hver især lære meget af vores tidlige pionerforfædre, hvis strabadser og sorger blev mødt med resolut mod og en urokkelig tro på en levende Gud ... Unge og børn var blandt de tusinder, som trak og skubbede håndkærre eller vandrede langs pionerruten, ligesom de i dag er blandt de sidste dages hellige, som er pionerer i deres egne områder rundt omkring i verden. Jeg tror ikke, at der er et medlem af denne kirke i dag, som ikke er

blevet grebet af beretningerne om de første pionerer. De, som gjorde så meget til fordel for alle, havde bestemt som mål at indgyde tro. De har nået dette mål på fremragende vis.«²

Tackling af vanskeligheder

»De ældede sider i en støvet, gammel pionerdagbog taler så gribende: »Vi bøjede os i ydmyg bøn til den almægtige Gud med hjertet fuldt af taknemlighed til ham, og vi indviede dette land til ham som en bolig for hans folk.«

De primitive hjem blev beskrevet på følgende måde af en, der oplevede dem som lille dreng: »Der var ingen vinduer af nogen art i vores hus. Der var heller ikke nogen dør. Min mor hængte et gammelt tæppe op, og det tjente som dør den første vinter. Det var vores soveværelse, vores stadsstue, vores dagligstue, vores køkken, vores børneværelse, alt i ét rum på 3,5 gange 5 meter. Hvordan i alverden vi klarede det, begriber jeg ikke. Jeg mindes, at min kære, gamle mor sagde, at

ingen dronning, som nogensinde var trådt ind i sit palads, kunne være gladere eller stoltere af sit husly og sine velsignelser fra Herren, end hun var, når hun trådte ind i den jordhytte.«

Sådan var fortidens trængsler, strabadser og sorger. De blev mødt med resolut mod og en urokkelig tro på en levende Gud.«³

Pionerer i dag

»Vi ærer dem, der udholdt utrolige trængsler. Vi lovpriser deres navne og tænker over deres ofre.

Hvad med vor tid? Rummer den pioneroplevelser for os? Vil kommende generationer tænke med taknemlighed på vores indsats og eksempel? I unge kan være pionerer i mod, tro, næstekærlighed og beslutsomhed.

I kan styrke hinanden, I har evnen til at lægge mærke til dem, som andre ikke lægger mærke til. Når I har øjne, der ser, ører, der hører og et hjerte, der føler, kan I række ud og redde andre på jeres alder.«⁴

Den største pioner

»Når vi læser skriftens historie fra begyndelsen til enden, læser vi om den største pioner, nemlig Jesus Kristus. Hans fødsel blev forudsagt af fordums profeter. Hans ankomst til den jordiske sfære blev bekendtgjort af en engel. Hans liv og tjenestegering har forandret verden ...

En enkelt sætning fra Apostlenes Gerninger siger det hele: Jesus sfærdedes overalt og gjorde vel ... for Gud var med ham: (ApG 10:38).

Hans mission, hans virke blandt menneskene, hans lærdomme om sandheden, hans barmhjertighedsgerninger, hans urokkelige kærlighed til os vækker vores taknemlighed og varmer vores hjerte. Jesus Kristus, verdens Frelser – selveste Guds Søn – var og er den største pioner, for han gik foran og viste alle andre den vej, som de skulle følge. Må vi altid følge ham.«⁵ ■

NOTER

1. »Kom, følg mig«, *Stjernen*, nov. 1988, s. 2.
2. »Undervis jeres børn«, *Liahona*, okt. 2004, s. 4.
3. *Stjernen*, nov. 1988, s. 3.
4. »Vi er alle pionerer«, *Liahona*, juli 1997, s. 92.
5. »Ledet af åndelige pionerer«, *Liahona*, aug. 2006, s. 8.

Gensidig hjælp i

INDIEN

Ældste og søster Carol Kewish

Seniormissionærer i det asiatiske område

Da voldsomt uvejr og tyfoner hærgede det sydlige Indien i oktober 2009 kastede unge mænd og unge voksne fra distrikterne i Hyderabad og Bangalore i Indien sig straks ud i at hjælpe dem, der var ramt af disse oversvømmelser.

Ifølge præsident Prasada Gudey fra Hyderabad Distrikt »udførte vore unge mænd et vidunderligt stykke arbejde med at udbringe fødevarer og vand til de nødlidende. Forsyningerne var ankommet til provinsen i form af donationer, men regeringen var ikke i stand til at fragte dem ud til de tusinder af ofre i de mere end 200 flygtningelejre. Vore medlemmer tiltrak sig opmærksomhed i deres Hjælpende Hænder-veste, mens de udførte deres effektive indsats med at fragte mad og vand ud til alle.«

Nogle af de unge mænd og unge voksne, der deltog i projektet, talte om, hvor dejligt og tilfredsstillende det er at tjene.

Til højre: »Jeg var rigtig glad for, at jeg fik mulighed for at tjene mine medmennesker. Jeg havde en pragtfuld oplevelse, og jeg lærte meget af det, og samtidig nød vi at være sammen med venner, mens vi pakkede de nødvendige fødevarer og forsyninger. Jeg fornemmede min Frelseres kærlighed og fred, mens jeg tjente andre.« – Venus Armstrong

»Jeg var glad for at medvirke i dette projekt. Det gav mig stor glæde at vide, at jeg var med til at tjene folk, som led nød. Jeg bad om, at de mennesker måtte blive velsignet.« – Vishal Nakka

Herunder: 60 medlemmer af Kirken rejste til flygtningelejrene i det nordlige Karnataka. De overbragte tæpper, presenninger og hygiejnesæt, som medlemmer af Kirken havde samlet. En ung mand udbød: »Det var helt fantastisk at medvirke i nødhjælpsprojektet. Jeg har altid haft en ønske om at hjælpe andre. Jeg var så taknemlig for at kunne være med til at tjene. Jeg havde tårer i øjnene, da jeg så de mennesker, som havde mistet alt i oversvømmelsen. Det var en stor velsignelse at være i stand til at hjælpe folk i mit eget land.«

VIDSTE DU DET?

Profeten Joseph Smith har sagt, at et medlem af Kirken skal »bespise den sultne, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den forældreløses tårer bort og trøste den lidende – uanset om disse tilhører denne kirke, nogen anden kirke eller slet ingen kirke – hvor han end finder dem« (Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 422). Som følge af vores ønske om at tjene andre, er Kirken sponsor for humanitær indsats og udviklingsprojekter over hele verden. I 2009 for eksempel -

- blev der doneret 763.737 arbejdsdage på Kirkens velfærdsfaciliteter.
- tjente over 8.000 missionærer i velfærdstjenesten.

Mellem 1985 og 2010 har Kirken ydet humanitær bistand til 178 lande. Nogle specifikke projekter omfatter -

- katastrofehjælp efter jordskælv i Haiti, Indonesien og Chile; efter en tsunami i Samoa; og efter en tyfon i Filippinerne.
- finansiering af et fremstød for mæslingevacciner i Afrika.
- leverance af 10,3 millioner hygiejnepakker, spædbørnspakker og skolepakker.
- distribuering af 61.000 ton fødevarer; over 13.000 ton medicinsk udstyr; og over 89.000 ton tøj.

Du kan læse mere om Kirkens velfærdsprogram på www.providentliving.org.

Herover: »Da jeg fortalte mine venner på studiet om projektet, blev de glade på mine vegne. Jeg forklarede, hvad vi gjorde og fortalte dem om Kirkens principper. Jeg havde det så godt, da jeg hjalp folk i forbindelse med projektet. Cadeau til Kirkens organisation, fordi den gav os mulighed for at tjene.«
– Deepak Sharma

Til højre: »Det føltes rigtig godt at tjene i dette nødhjælpsprojekt. Jeg var med til at male og uddele madvarer. Det var en stor velsignelse at være der sammen med andre præstedømmebærere og hjælpe og tjene folk, der led nød.« – Avinash Thomas

DEN ENES SKRALD ER DEN ANDENS SKAT

En bog med gulddtryk på omslaget blev en skat for en, der søgte efter sandheden.

Andrej Bozhenov

Det var en varm sommerdag på min mission. Min kammerat og jeg havde vandret gennem gaderne i Skt. Petersborg i Rusland i håb om at finde nye undersøgere. Den aften traf vi en ældre mand tæt på vores hjem og begyndte at tale med ham. Selv om han ikke udtrykte interesse for evangeliet, følte vi os begge tilskyndet til at give ham et eksemplar af Mormons Bog. Inde i bogen skrev vi nogle gode ønsker, vores vidnesbyrd og kontaktoplysninger.

Uden at vi vidste det, var en ung mand ved navn Ilja senere samme aften ude sammen med sin bror. Da Ilja gik gennem en svagt oplyst tunnel, fik han øje på noget guld, der glitrede på omslaget af en bog, der lå på jorden. Da han bøjede sig ned for at se på bogen, læse han de guldbogstaver, som var trykt på den – Mormons

Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Han samlede den op og tog den med hjem.

Næste dag funderede min kammerat og jeg over, hvordan vi skulle finde nye undersøgere. Tankerne fløj gennem mit hoved: »Vi gør vores bedste for at finde nye muligheder. Hvor bliver resultaterne af? Måske skal vi ændre på noget af det, vi gør?«

Et øjeblik efter ringede telefonen. Jeg tog røret. En stemme i den anden ende spurgte: »Taler jeg med en ældste? Jeg fandt den bog, I har tabt, i en metrotunnel. Jeg vil gerne give jer den tilbage.«

Jeg kiggede straks hen på hylden, hvor mine skrifter lå. »Jeg tror ikke, at jeg har mistet mine skrifter i metroen,« svarede jeg. »Nej, jeg har ikke mistet mit eksemplar af Mormons Bog, men du kan beholde den og læse den.«

Den unge mand sagde, at han hed Ilja og forklarede, at han oprindeligt kom fra Orsk i Rusland og var

kommet til Skt. Petersborg for at arbejde.

»Jeg vil gerne høre mere om den bog og jeres kirke,« sagde han. »Kan jeg mødes med jer?«

Jeg sprang begejstret op. Det var jo ikke hver dag, at en potentiel undersøger ringede for at aftale et møde, hvor han kunne høre mere om Kirken.

»Selvfølgelig kan vi mødes, Ilja!« svarede jeg muntert.

Da vi mødtes med Ilja, lyttede han opmærksomt og stillede spørgsmål. Vi var glade for, at han var så modtagelig over for evangeliet.

På et tidspunkt under lektionen slog jeg op i Iljas eksemplar af Mormons Bog. Da jeg bladede hen til de første sider, så jeg en velkendt håndskrift, nemlig min egen! Jeg blev klar over, at det var den bog, vi havde givet til den ældre mand dagen før. Manden havde tilsyneladende kastet bogen fra sig, og så havde Ilja fundet den. Jeg blev

An illustration by Allen Garms showing a young man with dark hair, wearing a bright yellow long-sleeved shirt and dark blue trousers, kneeling on a light-colored ground. He is looking down at a blue book he is holding in his hands. The book has gold lettering on its cover, including the name 'ILJA' and 'MORMONSKA BOK'. In the background, a blue bus is parked, and several people are walking around it. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day.

fyldt med taknemlighed over, at min kammerat og jeg havde valgt at give den ældre mand bogen, selv om vi dengang ikke forstod hvorfor.

Det varede ikke længe, før Ilja tilsluttede sig Kirken. Han begyndte også begejstret at fortælle sin familie og sine venner om evangeliets budskab.

Jeg har erfaret, at vor himmelske Fader ved, hvornår et menneske er klar til at modtage hans ord. Han forventer, at vi, som missionærer og medlemmer i hans kirke, blot efterlever hans befalinger og underkaster os hans vilje, når vi stræber efter at forkynde evangeliet. I dette tilfælde vidste Gud, at skønt den oprindelige modtager af vores eksemplar af Mormons Bog ikke forstod dens værdi, så ville Ilja forstå det (se 1 Ne 19:7). ■

Bare svøm videre

12-årige Monica Saili elsker at svømme. Hun er en af de bedste unge svømmere i New Zealand. Hun er næsten halvt fisk.

Nå, det er måske ikke helt sandt. Men den eneste anden forklaring på, at hun er så dygtig, er, at hun træner ihærdigt.

Hun er i bassinet to timer hver mandag, onsdag og fredag morgen kl. 5. Tirsdag, torsdag og lørdag løber hun på bane eller ude i terrænet efter skoletid.

Den svømmeøvelse, som hun synes mindst om, er at svømme butterfly med kun én arm, holde hagen oppe og så skifte arm for hver 100 meter. »Det gør vildt ondt i skuldrene,« siger hun.

Men hun har erfaret, at når det synes hårdt, så gør det ikke livet lettere at give op. Det er de hårde øvelser, som gør hende stærkere.

Hårdt arbejde og svære tider

Alt det hårde slid har hjulpet. Hun begyndte at vinde medaljer som tiårig. Da hun var 11, var hun blandt

landets ti bedste til butterfly i sin aldersgruppe. Som 12-årig blev hun udpeget til at deltage i en svømme-træningslejr sammen med landsholdet og blev udvalgt til at svømme ved Oceania Games i Samoa mod svømmere fra andre lande.

Hun siger: »Min far sagde altid: »Succes kommer af hårdt arbejde. Det lander ikke bare i skødet på dig.«

Monica har erfaret, at det gælder for svømning, og hun indså, at det også gælder i livet, da hendes far døde ganske uventet nogle få måneder efter hendes 11-års fødselsdag.

»Jeg var meget nært knyttet til min far,« siger Monica. »Han fik mig til at begynde at svømme. Han fulgte mig til træning og stævner. Da han døde, var det, som om jeg ikke havde nogen at tale med.«

Giv ikke op

Det var hårdt at miste sin far. Men Monica giver ikke op, når træningen er hård, og derfor opgav hun heller ikke sin tro på sin himmelske Fader, da hendes far døde.

Monica Saili har lært, at det ikke gør livet lettere at give op, når det ser sort ud.

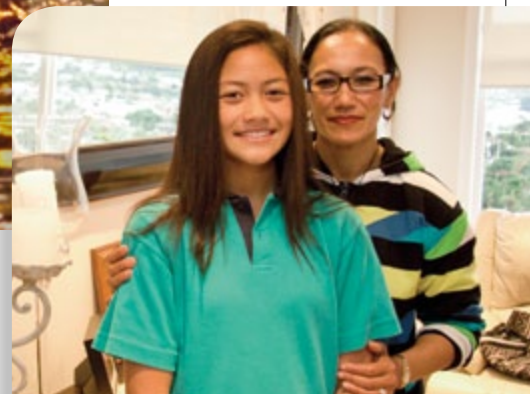
GIV IKKE OP!

»Vi oplever alle svære dage nu og da. Mist

ikke modet. Giv ikke op. Se op og opdag sollyset gennem skyerne.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Den stadige søgen efter sandhed«, *Stjernen*, mar. 1986, s. 10.

Med sin mors hjælp har Monica klaret sig gennem nogle svære tider. Samtidig lærte hun, at vanskeligheder ikke kan hindre hende i at være glad.

»Min far var mit forbillede,« siger hun. »Han lærte mig, hvordan man skal efterleve evangeliet.«

Siden hans død er Monica begyndt at læse i skrifterne inden sengetid. Hun siger, at hun prøver at gøre det til en vane. Hun forsvarer sin tro i skolen. »Jeg får mange spørgsmål om Kirken,« siger hun. Og hun tjener som menighedens musikleder.

»Jeg bliver velsignet ved at være medlem,« siger Monica. »Jeg bliver trøstet, når jeg bliver for presset.«

Stærkere til sidst

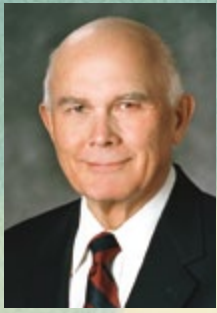
Monica savner stadig sin far. Men med støtte fra sin mor og sin familie fortsætter hun.

Hendes liv er optaget af klaver- og violinlektioner, elevrådsmøder, svømning, Personlig fremgang og at lede musikken ved nadvermøderne.

Hun ved endnu ikke, hvor langt hun kan nå med sin svømning, eller hvor længe hun vil fortsætte med det. Men hvad angår evangeliet, så er hun fast besluttet på at holde ud til enden.

»Nogle gange er livet hårdt,« siger Monica. »Men det, der er hårdt, kan gøre os stærkere. Man skal bare svømme videre.« ■

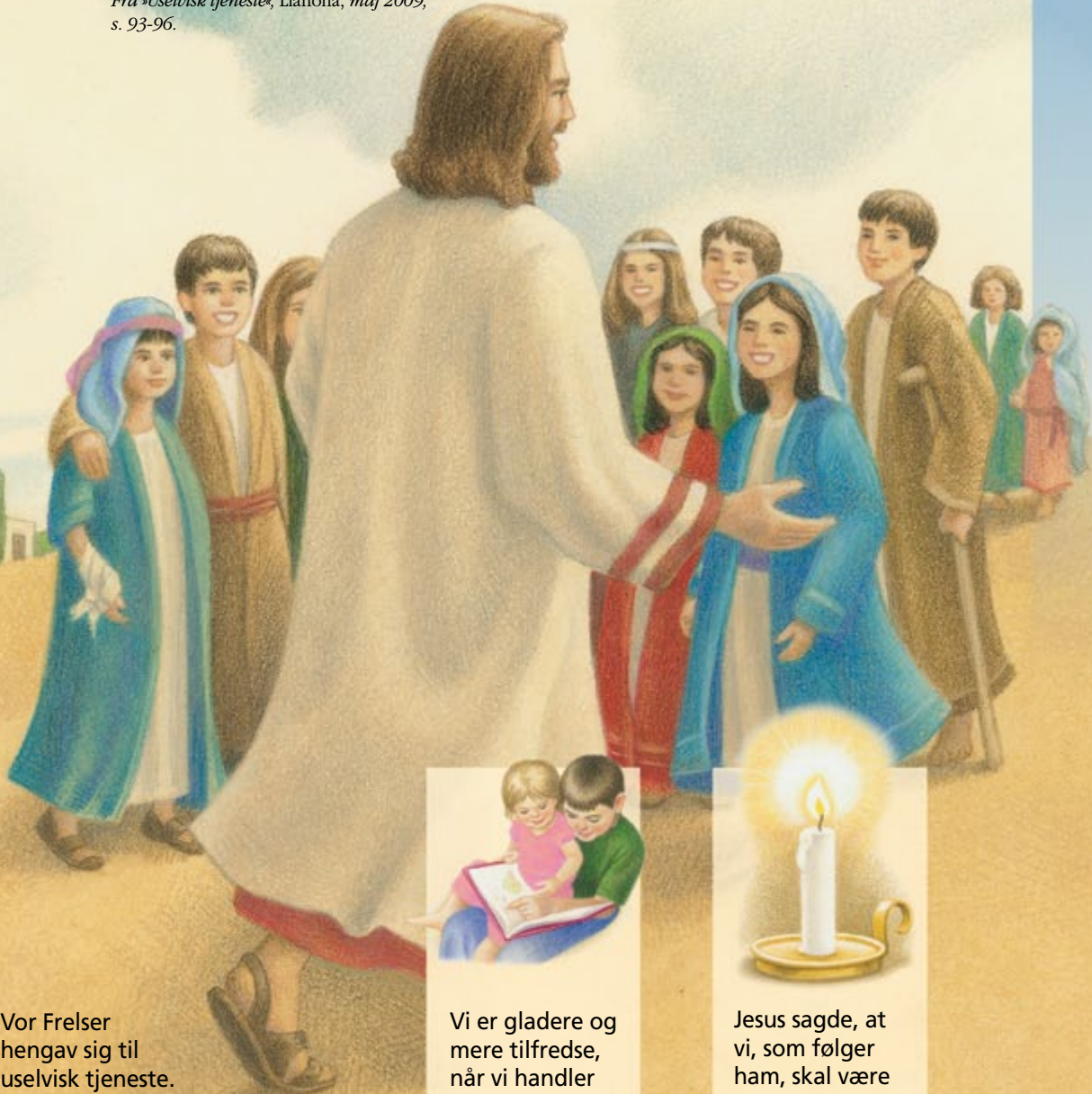
Du kan se flere foto fra denne beretning på liahona.lds.org.

*Ældste
Dallin H.
Oaks fra De
Tolv Apostles
Kvorum
gengiver sine
tanker om
emnet.*

Hvorfor er det vigtigt at tjene andre?

Fra »Uselvsk tjeneste«, Liahona, maj 2009, s. 93-96.

Når vi hver uge modtager nadveren, vidner vi om, at vi har forpligtet os til at tjene Herren og vores medmennesker.

Vor Frelser hengav sig til uselvsk tjeneste. Han lærte os, at enhver af os bør følge ham ved at fornægte os selv selviske interesser og i stedet tjene andre.

Vi er glattere og mere tilfredse, når vi handler og tjener for det, vi kan give, ikke for det, vi kan modtage.

Jesus sagde, at vi, som følger ham, skal være dyrebare og enestående og skinne blandt mennesker.

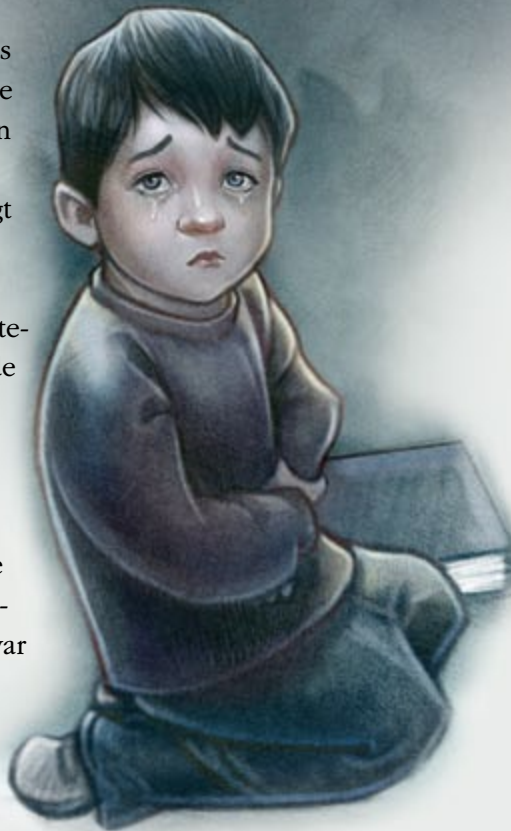
Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Leder dig hjem

Vor himmelske Fader ønsker, at ethvert af hans åndelige børn skal vende hjem til ham igen. Han sendte sin Søn, Jesus Kristus, herved for at bane vejen. Han har også anbragt vejledere og redningsfolk, der kan hjælpe hans børn undervejs. Forældre, brødre og søstre, bedste-forældre, tanter og onkler er gode vejledere og redningsfolk.

Primaryfunktionærer kan også vejlede børn. En kvinde sad som yngre i den hovedbestyrelse i Primary, som var med til at skabe VDR-logoet. Hun underviste i Primary i sin menighed, indtil hun var næsten 90 år gammel. Små børn kunne fornemme hendes kærlighed til dem. Og frem for alt, så lærte de takket være hendes

eksempel at føle og genkende Helligånden.

En eftermiddag havde min hustru kørt vores ældste søn hjem til en dame, som lærte ham at læse. Jeg skulle hente ham på vej hjem fra arbejde.

Hans lektion sluttede tidligere, end vi havde regnet med. Han følte sig sikker på, at han kendte vejen hjem. Så han begyndte at gå. Da han havde gået næsten en kilometer, begyndte det at blive mørkt. Han var stadig meget langt hjemmefra.

Lyset fra bilerne, der fór forbi ham, blev sløret af tårerne i hans øjne. Han blev klar over, at han havde brug for hjælp. Han gik væk fra vejen og fandt et sted, hvor han kunne knæle.

VDR-VEJLEDER

Præsident Eyring fortalte om en primarylærer, der var med til at udforme VDR-logoet: Vælg det rette. Dette valgsprog har i mange år hjulpet mange børn til at træffe gode valg. De VDR-ringe, der ses her, er på tysk, finsk, engelsk, fransk og italiensk.

HVEM ER DINE VEJLEDERE?

Præsident Eyring sagde, at vor himmelske Fader har anbragt vejledere og retningsfolk på jorden, som hjælper hans børn hjem. Du kan tegne et billede af nogle af de mennesker, som vor himmelske Fader har sat til at vejlede dig. Eller du kan skrive et lille takkebrev til et af de mennesker, der har gjort noget for at hjælpe dig.

EN KIRKELEDER
ELLER ET ANDET
KIRKEMEDLEM

EN FORÆLDER ELLER
ET FAMILIEMEDLEM

EN LÆRER

EN FORÆLDER ELLER
ET FAMILIEMEDLEM

Gennem buskadsset kunne han høre nogle stemmer nærme sig. To unge mennesker hørte ham græde. De sagde: »Kan vi hjælpe dig?« Han sagde, at han var faret vild, og at han gerne ville hjem. De spurgte ham, om han kendte vores telefonnummer eller adresse. Det gjorde han ikke. De tog ham med hjem. De fandt vores efternavn i telefonbogen.

Da jeg blev ringet op, skyndte jeg mig til undsætning og var taknemlig for de rare mennesker, som havde været på hans vej. Og jeg var dybt taknemlig for, at han havde lært at bede i tro om at få hjælp, når han var i nød.

Jeg vidner om, at Herren elsker dig og hvert eneste af Guds børn. Når du følger inspireret vejledning i denne, den sande Jesu Kristi kirke, kan du blive ført sikkert hjem til din himmelske Fader og Frelseren. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2010.

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Templet er et Guds hus

»Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.« (»Familien: En proklamation til verden«).

JoAnn Child og Cristina Franco

Hvad føler du, når du ser templets skønhed? Kommer du til at tænke på disse ord: »Jeg elsker Herrens tempel, der skal jeg hen en dag?»

Det sker, at nogle børn, som synger sangen »Jeg elsker Herrens tempel«,¹ får et ønske om at besøge templet en dag, men de forstår ikke, hvorfor vi har templer, hvad der sker i templerne, eller hvad de skal gøre for at komme derind. Lad os høre noget mere om templet.

Hvorfor har vi templer?

Herren har sagt: »Byg et hus til mit navn, som den Højeste kan bo i« (L&P 124:27). Herrens Ånd bor i hans templer. Templet er et Guds hus. Det er et sted, hvor vi indgår pagter (eller giver løfter) med vor himmelske Fader. Hvis vi efterlever vore pagter, kan vi være sammen med ham igen.

Hvad foregår der i templet?

Alle skal døbes for at komme tilbage til vor himmelske Fader. Mange af vor himmelske Faders børn er døde uden at være blevet døbt. Når du fylder 12, kan du blive døbt i templet for dem, så de kan få de samme velsignelser.

I templet modtager vi også en begavelse eller gave. Den gave er et løfte om, at hvis vi efterlever befalingerne, kan vi få evigt liv.

I templet kan mænd og hustruer blive beseglet til hinanden som en evig familie. Det betyder, at hvis de holder sig værdige, er de gift for evigt og kan være sammen med deres børn som en evig familie.

Alt, hvad der gøres i templet, udføres med præstedømmet, som er Guds myndighed.

Hvordan bereder jeg mig på at komme derind en dag?

Du skal være mindst 12 år for at komme i templet. Man skal være døbt og bekræftet. Man skal tro på vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Man skal tro på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Man skal efterleve vor himmelske Faders bud. Din biskop eller grenspræsident taler med dig for at sikre sig, at du er værdig til at komme i templet, og så får du en tempelanbefaling, som du skal vise i templet. Tempelanbefalingen er et bevis på, at du lever sådan, som du skal for at kunne komme i templet.

Når du holder dig på den vej, som fører til templet, er du beredt på at komme der for »at føle Helligånden, lytte og bede. Templet er Guds hus, et sted, hvor man finder kærlighed og skønhed.«² ■

NOTER

1. »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99.

2. »Jeg elsker Herrens tempel«, s. 99.

AKTIVITET

Kig på begge billeder. Hvilken familie er parat til at tage til åbent hus i et tempel? (1) På det første billede skal du tegne en cirkel omkring det, der hjælper familien med at berede sig på tempelbesøget. (2) På det andet billede skal du sætte en cirkel om det, som familien skal ændre for at kunne komme i templet. (3) Tænk på ting, som du kan gøre for at berede dig på at komme i templet, når du bliver ældre. Skriv det under billedet.

En ting, som jeg vil gøre for at berede mig på at komme i templet, er _____.

En ting, som jeg vil gøre for at berede mig på at komme i templet, er _____.

Pionerdag i Tahiti

Maria T. Moody

Børnene i Papeete Stav i Tahiti elsker pionerer! De samledes med deres forældre til en stavspionerdag til ære for de pionerer, som vandrede til Salt-sødalen i 1847.

Hver menighed byggede en pionervogn – nogle var fremstillet af cykelhjul og en havde papheste. Børnene marcherede i en parade, legede pionerlege og spiste god mad.

Pionerdag er også en særlig dag, hvor vi husker folk i alle lande, som tager imod evangeliet og forkynder det for andre. Alle de mennesker er også pionerer! ■

Denne familie havde ens kyser, forklæder og seler på.

Disse drenge trak deres menigheds prærievogn under paraden.

*Nogle af pigerne var klædt i lange kjoler og kyser.
Nogle af drengene havde hatte og tørklæder på.*

Marcia V., 5 år fra Peru, er sine forældres, Patricia og Rauls stolthed og øjesten. Hun går i VDR-klassen i Primary, og hun har en VDR-ring. Hun kan lide at farvelægge billederne i Liahona, og hendes yndlingssalme er »Jeg er Guds kære barn«.

Hun kan lide at hjælpe med at passe de mindre børn, og hun hjælper sin lærer med at gøre tavlen ren. Hun spiller violin. Marcia holder af familieaften og kan lide at gå i kirke. Hun elsker sin himmelske Fader og ved, at han også elsker hende.

Send din tegning, dit foto, din oplevelse eller dit vidnesbyrd til liahona@ldschurch.org med »Our Page« i emnefeltet. Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder, forældrenes navn, menighed eller gren og stav samt en forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Guillermo T., 8 år, Venezuela

Sarah D., 6 år, Brasilien

Jair O., 10 år, Peru

EN EVIG FAMILIE

Den 23. august 2008 blev min familie beseglet i templet i Salt Lake City i Utah. Det var en drøm, der gik i opfyldelse for os. Vi havde rejst jorden rundt – det var en lang, trættende rejse, men det var det hele værd. Da vi nåede til Utah, var det nat, og det første, vi gjorde, var at tage hen og se templet. Det så så smukt ud om natten med alle de lys, der skinnede på det. To dage senere blev vi beseglet. De søstre, som passede børnene i templet, hjalp min søster og mig med at tage hvidt tøj på. Så gik vi ind til vores forældre. Jeg havde det, som om jeg skulle møde Jesus. Vi var så glade for at blive beseglet! Nu ved jeg, at jeg kan være sammen med min familie for evigt.

Dean F., 5 år, Sri Lanka

Kaldelsen

Corine Pugh

Bygger på en sandfærdig beretning om pioneren John Carling

»Isaac, Isaac.« Det var hans mors stemme.
»Din far har brug for dig nede i indhegningen.«

Isaac løftede hovedet og kiggede ud af vinduet. Jo, den var god nok. Solen var ved at stå op, så det var tid til at passe pligterne. Isaac kravlede ud af sengen og rakte ud efter sin skjorte. Han kunne høre okserne brøle.

Da han gik ud ad køkkendøren, så han sin far føre gamle Taurus gennem leddet.

»Hvor skal du hen så tidligt, far?« spurgte Isaac.

»Bare hen til heget. Du skal holde spanden med korn, så Taurus står stille.«

Oksen brølede, som om han ville spørge: »Hvad sker der dog her til morgen?« Men da Isaac holdt spanden under Taurus' mule, faldt han til ro og begyndte at slikke korn op med sin lange tunge. Mens Taurus åd, bandt far ham fast til heget.

Da mor trådte ud af hoveddøren, sagde far: »Jeg har et særligt projekt i dag, Emeline. Er du sød at give mig den brede tømmerblyant fra skrivebordet?«

Da mor kom tilbage med blyanten, lagde far nogle brædder på jorden. Efter at have kigget omhyggeligt på Taurus begyndte han at tegne på det glatte, gule træ.

»Hvad laver du, far?« spurgte Isaac.

»Bror Fordham og jeg har fået en vigtig opgave i forbindelse med templet,« forklarede far. »Vi skal være med til at fremstille 12 oksestatuer, som skal bære dåbsbassinet i dåbslokalet. Jeg tegner mønstret, og Taurus er min model.«

Da Taurus hørte sit navn, løftede han hovedet, men vendte så tilbage til sin morgenmad.

Isaac så sin far tegne skitser med lange, brede streger. »Det begynder at ligne Taurus,« sagde Isaac. »Men hvorfor valgte du lige ham?«

»Fordi han er stærk, og den bedste okse jeg nogensinde har set. Kan du se, hvordan han står? Han er klar over sin betydning. Men Taurus er også lydige.«

»Dette projekt er en ganske særlig kaldelse. Ikke sandt, far?«

»Jo, min dreng, det er det. Jeg er taknemlig for, at jeg er blevet bedt om at hjælpe til.«

Isaac aede Taurus' hals. Han kunne føle oksens stærke muskler. »Det er en stor ære for dig, gamle dreng,« hviskede han.

Isaac skyndte sig at udføre sine pligter. Han snittede sågar sine sædvanlige to dusin træklemmer hurtigere end normalt. Han vidste, at når han var færdig, havde han tid til at gøre, som han havde lyst til.

I dag havde Isaac lyst til at tegne. Hans forældre havde givet ham lov til at tegne på kakkellovnen med kulstykker fra de brændte brændeknuder. Kullet kunne let vaskes af, og han kunne bruge det til at tegne brede eller smalle streger.

Mens Isaac tegnede Taurus, tænkte han på sin far og det smukke tempel, som var ved at blive opført i Nauvoo. Hvis Isaac var stærk og lydige som Taurus, ville Herren måske vælge ham til at arbejde på templet, ligesom hans far. ■

»Byg et hus til mit navn, ja, på dette sted, så I kan bevise over for mig, at I er trofaste i alt, hvad jeg end befaler jer« (L&P 124:55).

»**D**el dine talenter med andre, for det, som vi villigt deler med andre, kan vi beholde.«

Præsident Thomas S. Monson, »Hjælpeforeningens ånd«, *Stjernen*, juli 1992, s. 92.

ILLUSTRATION: JIM MADSEN

Sammen for evigt

Rebecca Cornish Talley

Bygger på en virkelig begivenhed

»Han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre« (3 Ne 25:6).

1. Inden templet, som lå nær deres hjem, blev indviet, inviterede Olivia sin bedstemor med til åbent hus.

2.

3.

4.

Beseglingerne udføres i dette værelse. Stil dig foran dette spejl og kig på spejlet på den modsatte side. Hvad ser du?

Det ser ud, som om vi fortsætter i al evighed.

Ligesom vores familie, ikke? Vi skal se bedstefar igen en dag.

Du har ret. Hvis vi holder budene, kan vi være sammen med bedstefar og hele vores familie, fordi vi er blevet beseglet i templet.

5. Olivia og bedstemor fulgte efter rundviseren ind i templets celestiale værelse.

6.

Jeg synes, at her føles rart. Jeg føler mig glad.

Det gør jeg også.

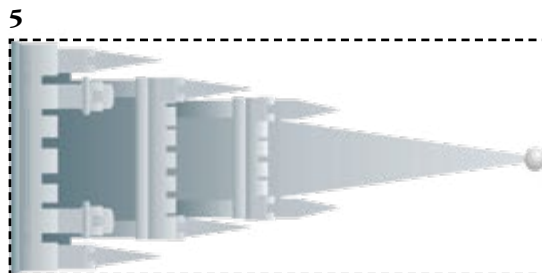
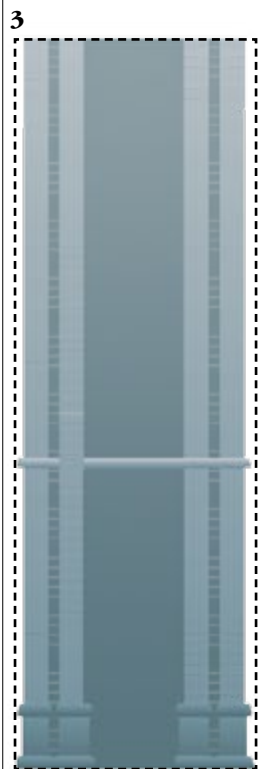
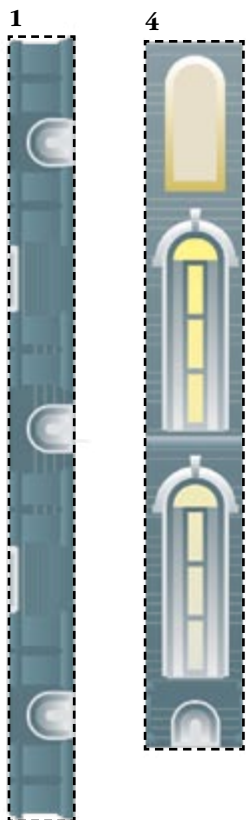
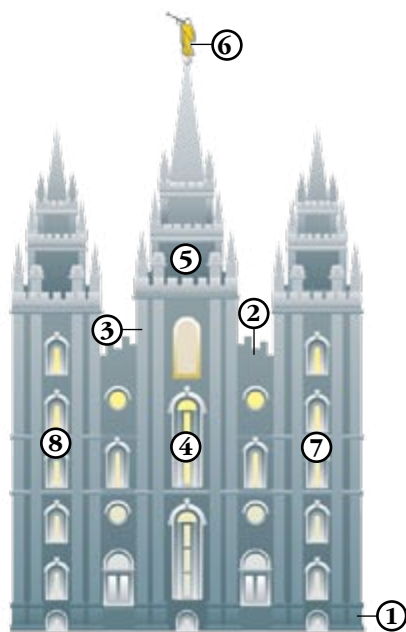
Det er rigtigt. Jeg er meget taknemlig for templet, for åbent hus og for dig.

Jeg elsker templet, bedstemor. En dag, når jeg er blevet ældre, vil jeg komme her og blive gift. Jeg er glad for, at hele vores familie kan være sammen for evigt – selv bedstefar.

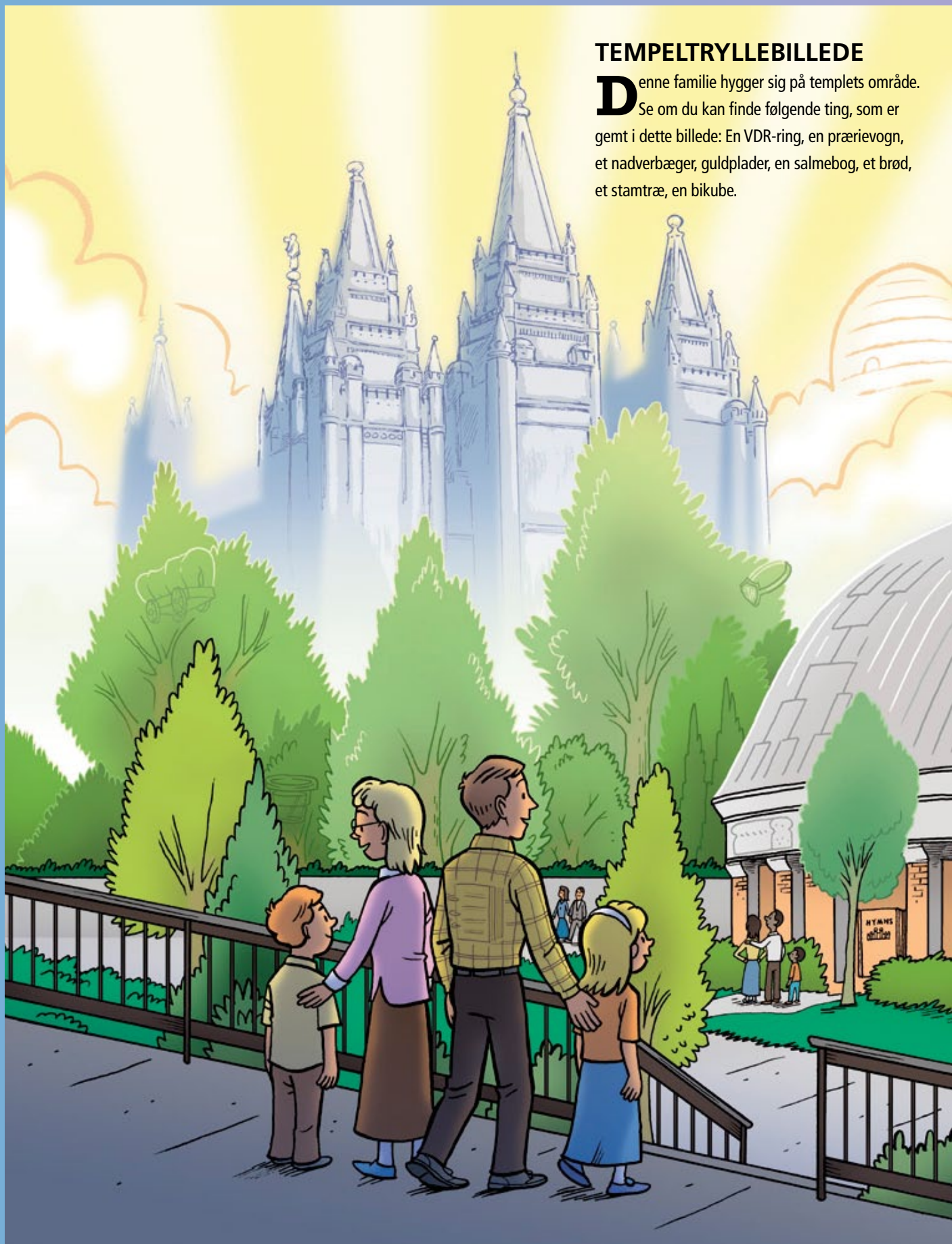
ET TEMPEL BYGGES

Det tog de tidlige nybyggere i Saltsødalen 40 år at bygge templet der. Med en voksens hjælp kan du klippe de forskellige dele til templet ud og lime dem sammen til en model.

TEMPELTRYLLEBILLEDE

Denne familie hygger sig på templets område. Se om du kan finde følgende ting, som er gemt i dette billede: En VDR-ring, en prærievogn, et nadverbæger, guldplader, en salmebog, et brød, et stamtræ, en bikube.

Fokuskort fra konferencen

I kan klippe disse kort ud og bruge dem til at minde jer om det, I har lært til generalkonferencen.

»Mine unge venner ... hav altid templet for øje. Gør intet, der vil hindre jer i at træde gennem dets døre og modtage de hellige og evige velsignelser der.«

Præsident Thomas S. Monson

»Det er herligt at være kristen og at leve som en sand Kristi discipel.«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

»Baseret på det, som for jer måske virker som små valg, vil Herren lede jer til den lykke, som I ønsker. Han bliver gennem jeres valg i stand til at velsigne utallige andre.«

Præsident Henry B. Eyring,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:

»Gennem oprigtig venlighed og tjeneste kan vi udvikle venskaber med dem, vi tjener. Gennem disse venskaber kommer en bedre forståelse af vores hengivenhed for evangeliet og et ønske om at høre mere om os.«

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Lad der ikke gå en dag uden at handle på Åndens tilskyndelser.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:

»Vi kan ikke se vor himmelske Fader, men vi kan lytte til hans røst, som giver os den styrke, vi har brug for, til at udholde livets udfordringer.«

Jean A. Stevens,
førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

»I er kommet til jorden på dette tidspunkt ... og Herren er gået i gang med at forberede verden på sin herlige genkomst. Denne tid er en tid med storslåede muligheder og et vigtigt ansvar. Dette er jeres tid.«

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

»I er ikke alene! ... Når I holder de pagter, I har indgået, vejleder og vogter Helligånden jer. I vil være omgivet af himmelske engleskarer.«

Elaine S. Dalton
Unge Pigers hovedpræsident

Kirken søger historier om nutidige pionerer

Hikari Loftus

Kirkens Tidsskrifter

Når kirkemedlemmer tænker på pionerer, tænker de sædvanligvis på dem, som rejste til det vestlige USA med båd eller til fods i det 19. århundrede.

Mange indser ikke, at der i dag findes pionerer.

Kirkens historiske afdeling søger i øjeblikket historier om nutidige pionerer. Selvom afdelingen modtager alle personlige indsendelser, er den især interesseret i historier om konvertitter, folk, der bor i et område, hvor et nyt tempel er blevet eller bliver opført, missionærer, der tjener i en ny mission, og de, som anvender evangeliet i deres tilværelse, selvom de ikke bor sammen med mange andre sidste dages hellige.

»Andres personlige historier kan hjælpe dem, som har været igennem samme oplevelser eller boede det samme sted eller i den samme

periode,« siger Brad Westwood, leder for erhvervelser i Kirkens historiske afdeling.

»Personlige historier kan være hele livshistorier eller uddrag, såsom minder fra en mission, personlige oplevelser som forælder eller andre specifikke historier om en vigtig begivenhed,« siger bror Westwood.

»Vi tror, at alle Guds børn er lige i hans øjne. Vi har alle en vigtig historie at fortælle – vi har alle oplevelser i prøvetilstanden i denne verden, og vi ved, at historier hjælper med at opbygge vidnesbyrd.«

»Om hundrede år,« siger bror Westwood, »vil en person, som måske ikke selv har sin egen slægts-historiske optegnelse, måske læse din og sige: »Sådan føles det altså at konvertere.«

Når mennesker lærer om deres slægtinge eller

BILLEDE FRA VIDEO OM JOSEPH MILLETT

En kort film om Joseph Milletts liv, tilgængelig på engelsk på news.lds.org, fortæller en trosfremmende historie, der er tilgængelig i dag, fordi den blev bevaret gennem personlige historier.

andre pionerer – deriblandt de kampe, de har haft, de lektier, de har lært, og den visdom, de har fået – kan de finde råd og hjælp i deres egen tilværelse.

Når en historie bliver indsendt til biblioteket, bliver den katalogiseret og tilgængelig for besøgende, så de kan gennemgå og læse den. Manuskripter eller bøger opbevares i Kirkens historiske biblioteks klimakontrolleret miljø, hvilket forlænger holdbarheden.

Bror Westwood giver sit råd til personer, der overvejer at sende deres personlige historie til Kirkens historiske bibliotek:

Skriv til offentlig brug. Selvom dagbøger er vidunderlige historiske kilder, handler de ofte om daglige begivenheder og personlige tanker, der ikke altid er passende for offentligheden. Sommetider kan disse bringe en persons privatliv i fare. Hvis historier omfatter oplysninger, der kan skade en persons gode navn, bliver de accepteret, men vil ikke være offentligt tilgængelige.

Skriv historier i afsnit. Det kan ofte være skræmmende at forsøge at begynde med de tidligste barndomsminder og dække alt indtil i dag. Begynd med en historie ad gangen. Begynd fx med kun at skrive om din mission. Når det er færdiggjort, så gå videre til en anden del af dit liv.

Brug hovedkilder. Hvis du har et brev, renskriv det eller læg det ind i en bog. Hvis du har et billede, medtag det. Hvis du har brugt oplysninger fra en specifik bog, lav en note om det. Scrapbøger kan være en del af en personlig historie. »Men de mennesker, der laver scrapbøger, giver typisk ikke konteksten eller skriver om de begivenheder, der er skildret på billederne,« siger bror Westwood. Han foreslår, at man bruger nogle minutter på at skrive, hvad der foregår på billederne i scrapbogen.

Konsultér og interview andre. »Vi tænker typisk på vores personlige historie som vores egen, men jo flere perspektiver vi får med, jo mere

betydningsfuld bliver den,« siger bror Westwood. Interview med andre mennesker giver et nyt perspektiv og kan hjælpe dig med at forbedre din historie.

Skriv om åndelige oplevelser, vigtige øjeblikke og nøglefaktorer, mennesker og begivenheder. »Mennesker elsker en historie, der er godt fortalt,« siger bror Westwood. Skriv om oplevelser med både begyndelse og slutning. »Brug ikke 60 sider på dit

liv, før du fyldte to år. Du vil sikkert ikke skrive det, og folk læser det ikke.«

Skriv om det, som du brænder for.

Bror Westwood foreslog, at man i stedet for at skrive kronologisk kan skrive tematisk eller om et emne, som interesserer dig.

Det er vigtigt, at medlemmer ikke indsender personlige eller familiehistorier til Kirken uden først at uddele den til familiemedlemmer, da den bør

styrke familien, som den kom fra.

Bror Westwood mener, at personer, der tager sig tid til at skrive en personlig historie og ærligt skriver om de gode og dårlige tider, vil være i stand til at se Herrens hånd i deres tilværelse og efterlade en arv og minder, som vil styrke deres familie og andre medlemmer af Kirken.

Hvis du er en nutidig pioner og gerne vil dele dine oplevelser med andre, indsender du din historie til Kirkens historiske afdeling.

Du kan aflevere eller sende din historie til: Church History Library, 15 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-1600, USA, Attention: Acquisitions.

Personlig levering kan ske fra kl. 9.00 til 17.00, mandag til fredag.

Du kan også e-maile din historie til ChurchHistoryAcquisitions@ldschurch.org eller ringe til Church History Acquisition call center på 001-801-240-5696. ■

© 2006 DAVID STOKER

Personlige historier kan hjælpe andre til at styrke deres tro.

Unge voksne skal blive den mest storslåede generation, siger ældste Perry

»Jeg har set den inderlige åndelige kraft hos de unge voksne i denne kirke,« sagde ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum ved et CES-foredrag for unge voksne den 6. marts 2011. »Jeg kender jeres formåen.«

Han underviste i fire ting, som vil hjælpe unge voksne med at opnå deres potentiale og hjælpe andre med at genvinde deres tro på Kristus: Daglig bøn, daglig skriftstudium, tempelværdighed og daglig tjeneste.

»I er den generation, som Herren har gemt til denne dag ... Jeg udfordrer jer til at blive »den mest storslåede generation,« sagde ældste Perry.

Læs, lyt til eller se talen på adskillige sprog på institute.lds.org. Klik på **CES Firesides** og vælg et sprog.

Evangeliet skaber glæde, fortæller ældste Cook de asiatiske hellige

Fra den 12. til den 20. februar 2011 besøgte ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum de hellige i Korea og Japan.

Han forklarede kirkemedlemmer i Seoul i Korea, at vi bør være taknemlige for det, vi har, snarere end at fokusere på det, vi ikke har. Han mindede dem om, at evangeliet skaber den glæde, lykke og fred, vi alle søger.

Ældste Cook mødtes også med journalister fra forskellige aviser til en spørgerunde.

Ældste Cook tilbragte tid på at undervise, råde og besvare spørgsmål fra missionærer i Daejeon-missionen i Korea og deltog i præstedømmets lederskabskonference for området,

FOTO: GEON WOO JUN

Under sin rejse til Sydkorea mindede ældste Quentin L. Cook sidste dages hellige om, at evangeliet skaber den glæde og fred, vi søger. Yderligere billeder er tilgængelige på news.lds.org.

der dækkes af Daejeon-missionen.

Besøget sluttede med ældste Cooks deltagelse i en stavs-konference for Cheongju Stav i Korea, stavens første besøg af en apostel.

Ældste Cook deltog også i præstedømmets lederskabskonference i Kobe i Japan og stavskonferencen for Okayama Stav i Japan. Han mødtes med repræsentanter fra Meiji-templet i Tokyo og aflagde et kort besøg i Vietnam.

Loven gør os i stand til at nå vores potentiale, siger ældste Christofferson

»Gud betror os, hans børn, muligheden og ansvaret for at oprette love og juridiske systemer til at styre menneskelige forhold og adfærd,« sagde ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum i en tale til medlemmer af J. Reuben Clark Law Society den 4. februar. Han talte om den rolle, som loven spiller for at give personer mulighed for at nå deres fulde potentiale i dette liv og det næste.

Ældste Christofferson mindede tilhørerne om, at »vi kan ikke opnå fuldstændighed retfærdighed undtagen fra Jesus Kristus«, og »det

bedste vi kan gøre for at hjælpe andre med at blive det, de kan blive, er at lede dem til Frelseren.« Han bar vidnesbyrd om Frelserens kraft til at råde bod og til at »opveje vores utilstrækkelighed og retfærdiggøre os for den lov, der gør os i stand til at blive arvinger til evigt liv sammen med ham.« Han afsluttede med sit vidnesbyrd om, at Kristus lever.

Under foredraget blev ældste Christofferson også belønnet med J. Reuben Clark Law Society-prisen for fremtrædende tjeneste for sit bidrag inden for jura.

Søster Beck understreger Hjælpeforeningens rolle i Guds plan

Hjælpeforeningens hovedpræsident Julie B. Beck mødtes med næsten 10.000 hjælpeforenings-søstre og ledere på BYU-Idaho den 26. februar 2011 for at styrke deres tro og for at opmuntre dem i deres rolle i Hjælpeforeningen og i frelsesplanen.

Ved et møde og et lederskabsmøde svarede søster Beck på spørgsmål fra kvinder og præstedømmeledere fra flere end 40 stave i det sydøstlige Idaho.

Søster Beck vidnede, at de, der er engageret i Hjælpeforeningens arbejde, har Herrens formål i deres hoved og hjerte og opfylder hans formål her på jorden, de vil blive velsignet, styrket, rensset og helbredt.

»Vi har en organisation, der er oprettet af Herren for at velsigne hans døtre,« sagde hun. »Herren ved, hvem I er, fordi det er hans værk. Han vil styrke og højne jer.«

Læs mere om, hvad søster Beck underviste i og se den medfølgende video på news.lds.org (Både video og tekst er kun tilgængelige på engelsk). ■

Symaskiner øger selvhjulpenhed

Med Kirkens gave på 50 symaskiner til Fijis ministerium for social velfærd i 2010 og med en kommende gave på yderligere 50 symaskiner vokser selvhjulpenhed og beskæftigelsesmuligheder for kvinder, der bor i Fijis landområder.

Kirkemedlemmers bidrag til humanitærfonden giver Kirken mulighed for at imødekomme behov overalt i verden med projekter, såsom symaskiner. Kirkerepræsentanter arbejder tæt sammen med landsby- og regeringsledere for at forstå lokale omstændigheder og respektere lokalsamfundets ønsker.

»Vi udfører dette og projekter som dette, fordi vi er Jesu Kristi disciple,« sagde ældste Taniela B. Wakolo, områdehalvfjerdsler, i et interview med *Fiji Times*. »Vores tro fører os til ... at gøre godt i verden.«

Japansk medlem modtager pris

Den 9. november 2010, fire måneder før det ødelæggende jordskælv i Japan, modtog Yoji Sugiyama fra Fujisawa Stav Den Hellige Skats Orden i en

af de mellemste rangklasser for sin fortjenstfulde indsats for sit land.

Bror Sugiyama arbejdede mange år i udenrigsministeriet og var engageret i traktatforhandlinger og virkede som Japans udsending. Bror Sugiyama anerkender, at Herren giver os alle mulighed for at gøre godt i vore egne kredse.

Han sagde: »Herren giver os sommetider vanskeligheder, så vi kan finde vore behov. Uden disse nødvendigheder og muligheden for at finde gode løsninger gør mennesket ikke fremskridt og bringer ikke lykke ind i denne verden.«

Latter-day Saint Charities sørger for rent vand

Næsten en milliard mennesker på jorden mangler adgang til rent vand, hvilket ofte resulterer i vandbårne sygdomme såsom kolera, diarré og tyfus. Men siden 2002 har Kirken hjulpet syv millioner mennesker i mere end 5.000 lokalområder med at få adgang til rent vand. Videoen *Water Is Happiness*, tilgængelig på engelsk på news.lds.org, viser historien om LDS Charities, der bringer rent vand til en landsby i Sierra Leone. ■

KORTE NYHEDER FRA HELE VERDEN

Udgivelse af opdatering af *De levende profeters lærdomme*

Kirkens uddannelsessystem har udgivet et nyt hæfte i farve, *De levende profeters lærdomme*. Det nye hæfte understreger vigtigheden af nutidige profeter, beskriver Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorums rolle og forklarer, hvordan Det Første Præsidentskab gendannes efter en præsidents død.

Hæftet kan købes på store.lds.org eller på distributionscentre overalt i USA. Hæftet findes nu på engelsk og spansk og bliver oversat til andre sprog.

Kirken er vært ved tværreligiøs hyldest

En tværreligiøs musikalsk hyldest med sang, dans, skriftsteder

© 2007 IRI

Den tværreligiøse musikalske hyldest blev grundlagt under de olympiske lege i 2002 og finder hvert år sted i februar.

og bønner fra forskellige religiøse traditioner fandt sted søndag, den 20. februar 2011, i Tabernaklet på Tempelpladsen.

Forskellige begivenheder i lokale synagoger, kirker, hindutempler og andre steder gik forud for søndagens koncert og fremviste traditioner i Utahs religiøse samfund. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Et hjem og ægteskab grundlagt på Frelseren

Min mand og jeg bruger *Liahona* til familieaften. Det har været en opbyggende oplevelse. I Det Første Præsidentskabs budskaber søger vi efter inspirerende ord, der hjælper os med vore daglige udfordringer. Således styrker vi grundvolden i et hjem og ægteskab, der er grundlagt på Frelseren Jesus Kristus.

Patricia Oliveira de Souza Balena Leal, Brasilien

Lykke midt i bedrøvelse

Budskaberne i *Liahona* har virkelig styrket mig, især da min mor døde. Selv midt i min bedrøvelse er jeg lykkelig for at være en del af dette store værk og for at have alle evangeliets velsignelser i mit liv. Jeg ved, at hvis jeg holder ud til enden, kan jeg være sammen med min mor igen. ■

Dinabel Zelaya, Honduras

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Kom i gang«, s. 42: Overvej som en del af lektionen at lege legen »Simon siger« for at illustrere det at vente på, at en person beder dig om at komme i gang. (For at lege legen siger en person »Simon siger ...« og beder derefter de andre om at udføre en bestemt handling, som at række hånden op. Denne person fortsætter nogle få gange på denne måde og forsøger så at få de andre til at udføre handlingen, når vedkommende ikke først siger »Simon siger.« Fx: »Simon siger ræk din hånd op. Simon siger klap dine hænder. Tramp med dine fødder«). Bær dit vidnesbyrd om engang, hvor du blev vejledt, idet du gik fremad.

»Svaret i vers 8«, s. 50: Læs artiklen sammen og læs derefter Jak 1:8. Drøft, hvad det vil sige at være tvesindede. Du kan eventuelt også læse Matt 6:24 og Jos 24:15. Hvad underviser denne artikel os i om forholdet mellem vore valg og vore ønsker? Hvad lærer den os om vor himmelske Fader? Hvad gjorde Angelica for at finde svar på sit spørgsmål? Overvej at bære vidnesbyrd om vigtigheden af skriftstudium og bøn.

»Kaldelsen«, s. 68: Fortæl denne historie. Overvej at drøfte, hvordan din families talenter kan hjælpe andre gennem tjeneste og kirkekaldelser. Forpligt dig til at lære eller forbedre et talent eller en færdighed. ■

I ÅR ER DET UKRUDT – RYK DET OP!

Mont Poulsen

Da jeg voksede op i Utah, havde min familie en køkkenhave, der var så stor, at vi kunne drive vekseldrift med majs og kartofler hvert år. En dag bad min far mig om at luge majsen, mens han lugede kartoflerne. Mens jeg arbejdede mig ned gennem en række med 15 cm høje majsplanter, fandt jeg en ensom kartoffelplante, der voksede sig større og smukkere end nogle af kartoffelplanterne i fars side af haven. Jeg kaldte på ham og spurgte: »Hvad skal jeg gøre med den her?«

Far kiggede knap nok op. »Ryk den op.«

Jeg troede ikke, at han var klar over, at jeg pegede på en kartoffelplante, så jeg protesterede: »Men, far, det er ikke ukrudt. Det er en kartoffelplante.« Stadig uden at kigge op sagde han: »Ikke i år. I år er det ukrudt. Ryk den op.« Så det gjorde jeg.

Siden da har jeg ofte tænkt over visdommen i min fars ord. Jeg har indset, at lydighed ikke bare består i at træffe de rigtige valg, men i at træffe de rigtige valg *på det rette tidspunkt*. Når jeg tænker på alt det, som min himmelske Fader vil have, at jeg skal gøre i dette liv, synes

Når jeg tænker på alt det, som min himmelske Fader vil have, at jeg skal gøre i dette liv, synes det, at gøre dem på det rette tidspunkt lige så vigtigt som overhovedet at gøre dem.

det, at gøre dem på det rette tidspunkt lige så vigtigt som overhovedet at gøre dem. For eksempel er det at tage på

mission, gå ud med andre, blive gift, få børn, få en uddannelse og begynde på en karriere gode valg. Men når folk gør disse gode ting i den forkerte rækkefølge, kan konsekvenserne blive katastrofale.

Kong Benjamin sagde, at vi skulle »se til, at alt dette gøres med visdom og orden« (Mosi 4:27). Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Tro omfatter også tillid til Guds tidsplan, for han har sagt: »Men alt må ske til sin tid« (L&P 64:32).«¹

Jeg tror, at Satan bedrager os ved at overbevise os om, at vi skal gøre det rigtige i den forkerte rækkefølge: Seksuelt forhold før ægteskabet, dating før man er 16, at blive forældre først og så gifte sig og så videre. Guds største befalinger kan, når de forvrænges eller sløres, blive planter, der vokser i den forkerte sæson – ukrudt. Når jeg har været fristet til at gøre det rette på det forkerte tidspunkt, har jeg været taknemlig for min fars vigtige lektie: »Ikke i år. I år er det ukrudt. Ryk den op.« ■

NOTE

1. Neal A. Maxwell, »For at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle«, *Stjernen*, juli 1991, s. 84.

Kvinder fra hele verden fremmer freden, af Emma Allebes

»Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

»Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have

fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).

Victor Vasquez (herover) og Ruth Lopez Anderson (forsiden) er to af 24 latinamerikanske sidste dages hellige, som fortalte deres inspirerende konverteringhistorie og vidnesbyrd til *Mi Vida, Mi Historia* - en udstilling, som for nylig kunne ses i kirkehistorisk museum i Salt Lake City. Læs om 10 af disse sidste dages hellige på s. 16-21. Du kan se hele udstillingen på nettet på spansk eller engelsk på lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria.